

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

20. BŘEZNA 2011

Z obsahu:

Svatý František Saleský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. března 2011
- strana 2 -

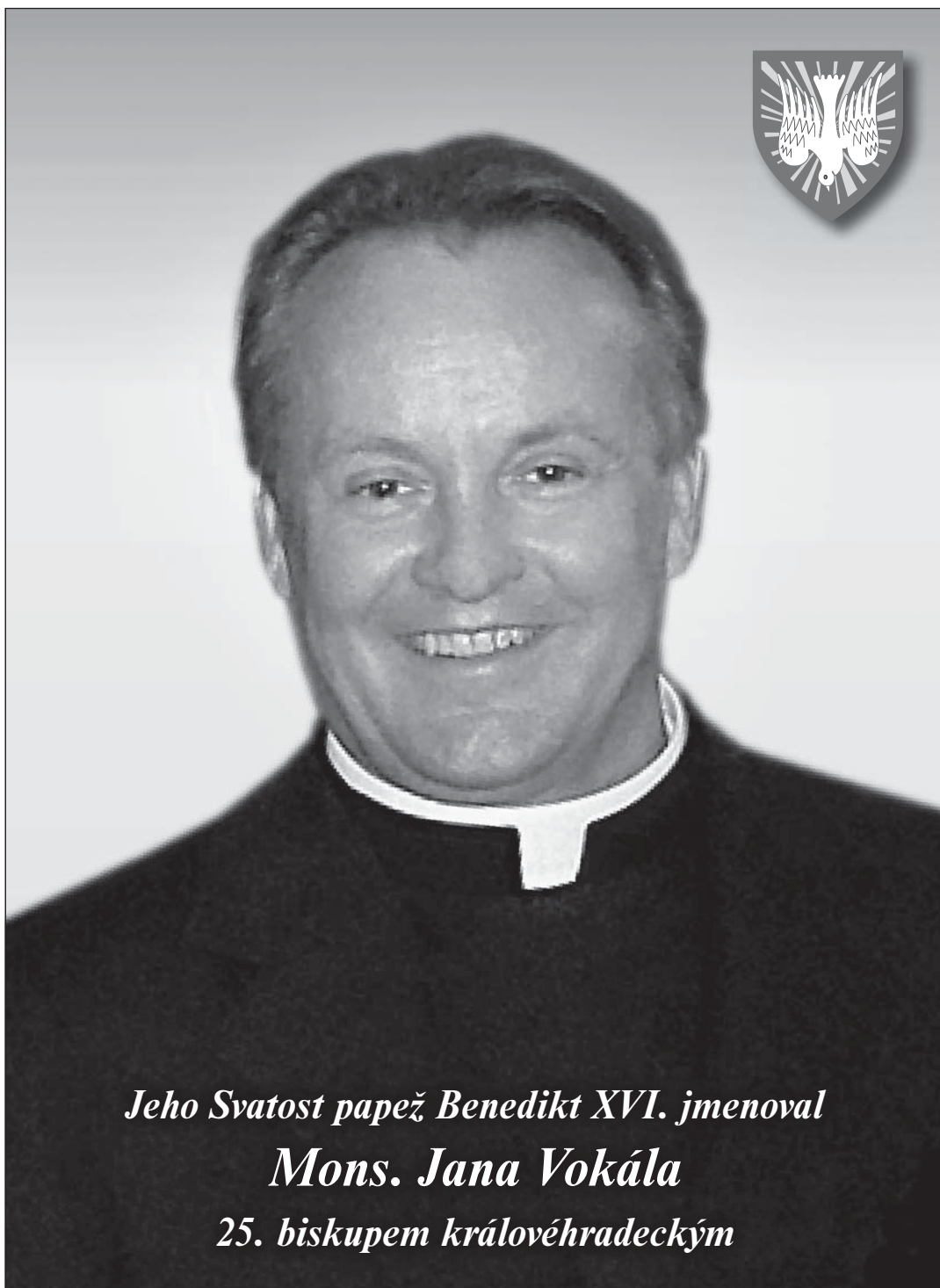
**Napodobujte alespoň
pokoru svaté Panny**
Svatý Bernard
z Clairvaux
- strana 4 -

Svatá Kamila
Battista Varano
Silvano Bracci
- strana 6 -

**Teologie Kříže
a Eucharistie**
Gianni Cardinale komentuje
promluvu Josefa Ratzingera
na eucharistickém kongresu
v Bologni 25. září 1997
- strana 8 -

Podstatná je modlitba
Jestliže misie církve nemá
své kořeny v modlitbě
a ta ji neživí, nepřináší
plody a uschne jako strom...
Ramzi Garmou,
arcibiskup Teheránu
- strana 10 -

Z Mezopotámie do Číny
Víra v Ježíše Krista
v prvním tisíciletí
dospěla z neznámé církve
ze Střední Asie až do Číny
- strana 11 -

*Jeho Svatost papež Benedikt XVI. jmenoval
Mons. Jana Vokála
25. biskupem královéhradeckým*

Editorial

Jak nám zaznamenal evangelista Lukáš, předmětem rozhovoru, který vedl Pán na hoře Tábor s představiteli starozákonních světců, bylo jeho nadcházející utrpení a smrt. Když Ježíš takto slavnostně vyjádřil svou odhodlanost podstoupit umučení za spásu světa, potvrdil Otec veřejně své nekonečné zalíbení v Synově poslušnosti a žádá současně od nás, abychom ho v tom důsledně následovali: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchajte.* Tak jako řekl Pán, že v přikázání lásky je celý Zákon a Proroci, tak můžeme říct, že v tomto Otcově vyznání je celé Písmo a Zákon. Je tím především potvrzena božská totožnost Ježíše Krista. Po tomto slavnostním prohlášení nikdo nemá právo zpochybňovat jeho božství a znevažovat důkazy, které o tom svědčí. Z Ježíšovy božské totožnosti však vyplývá i jeho božská autorita. Je to jednoznačná vůle Nejvyššího, abychom se Spasiteli Ježíši Kristu klaněli jako pravému Bohu a věrně zachovávali jeho přikázání. Až se bude Ježíš před svým umučením loučit se svými apoštolů, potvrdí tento Otcův příkaz příslibem: ten, kdo bude plnit jeho přikázání, toho bude Otec milovat a Syn i Otec si u něho učiní přibýtek. Kdo skutečně pochopí a přijme tento závratný příslib, nebude hledat způsob, jak se z Ježíšových přikázání vykroutit, jak si je po svém ulehčit a z pohodlnit, a tím méně si dovolí pochybovat o jeho božství, protože to by byla největší urážka jeho nebeského Otce.

Apoštolové a jejich nástupci také vzali Ježíšův odkaz doslova a za svou věrnost a lásku zaplatili dokonce takřka všichni také tu nejvyšší cenu. Vzali doslova i Ježíšův poslední příkaz: „Jděte do celého světa a získejte mi za učedníky všechny národy.“ Není to pozoruhodné a povzbuzující, jak se Boží království jejich působením přímo zázračně šířilo? Musíme vzít v úvahu, že to bylo

v době, kdy nebyly k dispozici sdělovací prostředky, i písemné zprávy byly zhotovovány jen ručně. a byly tedy velmi vzácné. Šíření evangelia se rozhodující měrou uskutečňovalo osobním stykem. Jak nám říkají Skutky apoštolů, *lámali a jedli chléb, ruka Páně byla s nimi a mnoho lidí se obracelo na víru.* Za tímto šířením stála milost Boží, kterou si křesťané v účasti na Eucharistii vyprošovali. a tuto svou modlitbu podporovali obětmi, v nejednom případě i mučednickou smrtí.

Srovnáme-li dnešní dobu s prvními křesťanskými staletími, sotva nám to slouží ke cti. Větší problém než šíření Božího království mezi všemi národy nám dělá problém zachování vlastní víry v samotné kolébce křesťanství. Dlouhotrvající odliv křesťanů svědčí jednoznačně o tom, že něco podstatně důležitého není v našem životě v pořádku. Jestliže Pán od nás nežadá svědectví krve, neznamená to, že jsme tím oprávněni, abychom vedli pohodlný život. Benedikt XVI. i kardinál Llovera jednoznačně poukazují na závažnou souvislost mezi úpadkem církve a úpadkem liturgie. Současná liturgická praxe v nás nedostatečně probouzí misijní nadšení i ochotu k sebeoběti, která je pro šíření Božího království nezbytná. Debátuje se o „aktivní účasti“ na liturgii, vymýšlejí se různé „aktivizující“ nápady, ale výsledek je ten, že nakonec odvádějí od toho nejpodstatnějšího. Hlavní „aktivní účast“ není ani čtení, ani nošení darů, tím méně chaos při vzájemném zdravení, ale osobní spoluúčast na Kristově oběti. Taková obětní spoluúčast nevyžaduje při liturgii vnější aktivitu, nýbrž hluboké vnitřní uvědomění, skutečnou připravenost k obětem přinášeným v každodenním životě z vědomé lásky k Bohu, k bližním. Aktivní účast na liturgii se tím rozprostírá na celý náš život. Jen si vzpomeňte, jak správně této „aktivitě“

Dokončení na str. 13

Svatý František Saleský

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 2. března 2011*

Drazi bratři a sestry, *Bůh je Bohem lidského srdce* (Pojednání o lásce k Bohu, I, XV): v těchto zdánlivě prostých slovech nacházíme odlesk spirituality velkého učitele, o kterém bych chtěl dnes hovořit, svatého Františka Saleského, biskupa a učitele církve. Narodil se r. 1567 v oblasti francouzského pohraničí, byl synem pana de Boisy, ze starobylé a vznešené savojské rodiny. Žil na přelomu 16. a 17. století, shromáždil v sobě to nejlepší z učení a kulturních výtvarků končícího století a smířil dědictví humanismu s úsilím po absolutnu vlastním mystickým proudům. Jeho formace byla velmi pečlivá; v Paříži absolvoval vysokoškolské studium a věnoval se také teologii. Na univerzitě v Padově studoval práva, jak si to přál jeho otec, a zakončil je brilantním způsobem doktorem obojího práva, kanonického i civilního. Ve svém harmonickém mládí při úvahách o myšlení svatého Augustina a svatého Tomáše Akvinského upadl do hluboké krize, která ho přivedla k otázce o vlastní věčné spáse a o Božím předurčení v jeho úradcích a velmi bolestně prožíval v duchovním dramatu hlavní teologické otázky své doby. Intenzivně se modlil, ale pochybnosti ho sužovaly tak silně, že několik týdnů nemohl takřka jíst ani spát. Na vrcholu zkoušky se odebral do dominikánského chrámu v Paříži, otevřel své srdce a modlil se takto: *Ať se stane cokoli, Pane, ty, který vše držíš v rukou a jehož cesty jsou spravedlnost a pravda, ať jsi o mně stanovil cokoli, ...; ty jsi vždy spravedlivý Soudce a milosrdný Otec, budu tě milovat, Pane, (...) budu tě milovat, můj Bože, a budu vždy důvěřovat v tvé milosrdenství, vždy budu opako-*

vat tvou chválu... Pane Ježíši, budeš vždy moje naděje a moje spása v zemi živých. (I Proc. Canon., vol I, art 4) Dvacetiletý František našel pokoj v radikální a osvobozující skutečnosti Boží lásky: milovat ho a nic za to nežadat, důvěřovat Boží lásce; neptat se dále, co Bůh se mnou udělá: prostě ho miluji, nezávisle na tom, co mi dá a co mi nedá. Tak našel pokoj a otázka předurčení – o které se v jeho době diskutovalo – byla vyřešena, protože už nehledal, co by mohl od Boha obdržet; prostě ho miloval, odevzdal se jeho dobrotě. A to bude tajemství jeho života, které bude vyzařovat z jeho hlavního díla: *Pojednání o lásce k Bohu.*

Intenzita krátkého života

František překonal otcův odpor, následoval Boží volání a 18. prosince 1593 byl vysvěcen na kněze. V roce 1602 se stal biskupem v Ženevě, v době, kdy město bylo baštou kalvinismu, takže biskupské sídlo se nacházelo „ve vyhnanství“ v Annecy. Pastýř chudé a sužované diecéze v horské krajině, kterou znal jak pro její tvrdost, tak pro její krásu, napsal: „(Boha) jsem potkal plného sladkosti a líbeznosti mezi našimi vysokými a strmými horami, kde ho mnoho prostých duší milovalo a klanělo se mu v pravdě a v prostotě; srnci a kamzíci běhali sem a tam mezi strašnými ledovci, aby hlásali jeho chválu.“ (*Dopis matce de Chantal*, říjen 1606) A přesto se projevil jako nesmírný vliv jeho života a jeho nauky na Evropu oné doby i v následujících stoletích. Je to apoštol, kazatel, spisovatel, muž činu i modlitby; zaměřil se na uskutečnění ideálů tridentského koncilu; zapojen

Dokončení na str. 12

Dar Otce

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Toto je můj milovaný Syn.

Duch tě chce dnes vyvést na vysokou horu, daleko od tvé každodenní úspěchané všednosti, ke vznešeným místům, kde se nebe stýká se zemí. *Pán tě volá svým svatým povoláním, ne proto, že jsi něco vykonal, nýbrž pro svou milost, že On tak svobodně rozhodl.* Přijmi toto jeho pozvání s pocity pokorné vděčnosti a nebudeš litovat úsilí, které je třeba vynaložit při výstupu na horu Proměnění.

Ježíš si tě odvádí na toto vyvýšené, osamělé místo, vzdálené ode vsí přizemnosti proto, aby obnovil a oživil tvůj pohled víry a rozhojnil tvou radost ze své přítomnosti. Stereotypní každodennost, která tě unavuje a všechno zahaluje všedností, se tak často nevyhne ani tvému vztahu k Pánu tvého srdce. Vytráčili se z tvé duše živé a přesvědčující vědomí a úžas nad jeho božskou vznešeností, bledne i tvá radost z nesmírného a nezaslouženého daru jeho přítomnosti a stáváš se ke své vlastní škodě unaveným hostitelem, kterému zevšedněl Ten, který je tvým hostem. Pro cestou Ducha Svatého, aby očistil tvůj unavený zrak a uschoпил tě vidět to, co se ztrácí v zakouřeném mlze jednotvárné pozemskosti.

Tady vysoko na hoře se ti před zrakem víry náhle otevírá podívaná, kterou by tvůj pozemský zrak nikdy neunesl. Pohled s radostí a úžasem na svého Pána. *Jeho tvář září jako slunce a jeho šat je oslnivě bílý.* Tato slova však nestačí, aby popsala jeho vznešenou krásu, protože před jeho jasným a sluncem bledne jako temná skvrna. Vtiskni si hluboko do duše tento obraz, který ti alespoň jako v zrcadle dává nahlížet na Ježíšovu božskou velebnost.

Pozdrav s úctou velké postavy Hospodinových přátel, kteří přistupují k Pánu, aby s ním rozmlouvali. Poslouchej pozorně, o čem s ním hovoří: o tom, že se přiblížila chvíle, kdy tento Boží Syn k nim sestoupí, aby je spolu se všemi spravedlivými od počátku světa, které zastupují, vyvedl z místa očekávání do slávy svého Otce. Až se s ním příště setkají, bude zářit nejen jeho tvář a jeho sněhobílá roucho, ale také pět jeho ran, ze kterých vzejde výkupná cena za spásu všeho světa.

Srovnej si, můžeš-li, pohled na této hoře s pohledem, který před časem předváděl

Boží Nepřítel, když se podbízel tvému Pánu za všechna království světa a jejich slávu. Zrak, který vidí dar Boží slávy, se všechno pozemské ztrácí v propasti nicoty jako marnost nad marnost. Dnes můžeš pocítit zcela jasně, kde je tvoje místo. Vyznej to bez váhání: *»Pane, dobře je mi zde, chci zde setrvat s Tebou a s Tvými svatými a klanět se s vděčností a pokornou úctou Tvé božské velebnosti!«*

Nelekej se světlého oblaku, který všechno kolem pokryl novým jasnem. Má se ti dostat ještě mnohem výraznějšího svědectví, než jakým je pohled na odlesk božského jasu. Je tu Někdo, kdo se oprávněně raduje z Ježíšovy slávy: sám nebeský Otec sestupuje, aby dal najevo, jak veliké má zalíbení ve svém Synu, který *nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe ponížil, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se poslušným až k smrti*⁽¹⁾. Co krásnějšího a vznešenějšího tě mohlo potkat, než stát se svědkem toho, jak věčný Otec veřejně vyznává svou lásku k tvému Pánu! Co drahocennějšího bys mohl uslyšet, než jeho doporučení: *Toho poslouchejte!*

Vstaň a otevři oči. Pán opět stojí u tebe jako tvůj bratr, v té prosté a lidsky blízké podobě, tak jako dříve. Pozvedá tě s velkou něžností, aby tě povzbudil: *»Neboj se! Je čas, abys, zcela proměněný, sestoupil do každodenní skutečnosti a vykročil za mnou. Mé kroky zde na této zemi mají jeden jediný cíl: míří na Golgotu. Poslední úsek mé pouti bude o to těžší, že vezmu na sebe poslušně dřevě kříž. Svým dnešním proměněním jsem chtěl posilnit tvou důvěru, abys i ty měl odvahu vzít na sebe svůj kříž*⁽²⁾, a měl tak zajištěno, že budeš mít se mnou podíl na mé slávě⁽³⁾.«

Povzbuzen přáním samého nebeského Otce slib svému Pánu bezvýhradnou poslušnost. Nikdo neví lépe, co je poslušnost, než Ježíš Kristus, který se jí *naučil utrpěním*⁽⁴⁾. Můžeš se spolehnout, že cokoliv od tebe žádá, sleduje stejný cíl jako jeho poslušnost až k smrti: Je to spolehlivá cesta k nejradostnější slávě, jejíž předtuchu jsi v posvátném úžasu prožil na hoře Proměnění. Můžeš tu tedy odložit všechnen svůj lidský strach. Čeho by ses mohl ještě bát? *On zbabel i samu smrt její moci a způsobil, že hlásáním evangelia jasně vidíme, jak dospět k životu a k nesmrtelnosti.*

Vyjdi ze své země, z těch svých pohodlných zvyků, nedůsledné polovičatosti a jdi do země, kterou ti ukáže⁽⁵⁾. Tvůj Ježíš, milo-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 12,1-4a

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. čtení – 2 Tim 1,8b-10

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

Evangelium – Mt 17,1-9

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

vaný Otcův Syn, bude přítom stále s tebou. Ačkoliv do skromných způsob zahalil svoji slávu, ty nikdy nezapomínej na úžas, kterým tě zaplavila jeho vznešenost na hoře Tábor. Není pro tebe důvodem k úžasu i jeho vůle, aby ses stal spolu s Ním i pro své bližní *pramenem požehnání*? Až vstane z mrtvých, nesmíš se bát hlásat všem i to, co jsi dnes viděl. *Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, On sám je tvoje pomoc a štít.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Flp 2,6-8; ⁽²⁾ srov. Mt 16,24; ⁽³⁾ srov. Jan 13,8;

⁽⁴⁾ Žid 5,8; ⁽⁵⁾ srov. Gn 12,1; ⁽⁶⁾ srov. Ž 33,18-22.

Napodobujte alespoň pokoru svaté Panny

Jaké myšlenky napadaly evangelistu, když zacházel při vyprávění o Zvěstování se jmény do takových detailů? Nepochybně chtěl, abychom jeho zprávě věnovali stejnou pozornost, jakou on použil, když ji sestavoval. Ve skutečnosti se dovídáme jméno nebeského posla, toho, který ho poslal, panny, ke které byl poslán, jejího snoubence, u kterého uvádí i rod, město a zemi, ze které pochází.

Proč to všechno? Jednal tak snad bezdůvodně? Chraňme se něčemu takovému uvěřit. Neboť jestliže platí, že bez vůle nebeského Otce nepadne na zem ani jeden list ze stromu, ani jeden vrabec (srov. Mt 10,29–30), nemůžeme uvěřit, že by vyšlo z úst evangelisty jen jedno zbytečné slovo, především při vyprávění příběhu Božího Slova. Ne, tomu nemůžeme uvěřit. Všechny tyto jednotlivosti jsou naplněny božskými tajemstvími a nebeskou sladkostí, pokud najdou horlivého posluchače, který umí sbírat med, který prýští ze skály, a ochutnat drahocenný olej, který se sklízí na kamenitých místech.

Proto evangelista říká: *Anděl Gabriel byl poslán od Boha.* Jméno anděla není bez souvislosti s uloženým poselstvím. Ve skutečnosti – který anděl by byl vhodnější k tomu, aby oznámil příchod Mesiáše, který je Boží silou, ne-li ten, který se jmenuje „Bůh je moc,“ neboť co jiného je moc než síla? (...)

Jestliže se jmenuje „Bůh je moc“, pak je to proto, že jeho úkolem je oznámit příchod samotné této Moci, nebo také, posílit plachou, prostou a skromnou pannu, která by se mohla polekat zprávou o zázraku, který se má skrze ni uskutečnit. A skutečně jí říká: *Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla u Boha milost.* Je dokonce možno přijmout důvod, že také snoubenci panny, muži pokorného a nesmělého vědomí dodal

síly a odvahy, i když o tom náš evangelista nic neříká. Anděl mu řekl: *Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít Marii jako svou ženu.*

Byl tedy nazván Gabriel proto, že musel splnit všechny tyto úkoly.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do města Nazaret, ale ke komu byl poslán? K Panně zasnoubené muži jménem Josef.

Kdo je tato vznešená panna, která si zaslouží, aby ji pozdravil anděl?

A která je tak pokorná, že má za snoubence řemeslníka? Jaké podivuhodné spojení mezi pokorou a panenstvím! Duše, ve které pokora způsobuje přítomnost panenství a panenství dává nový lesk pokoře, ta se Bohu líbí obzvláště. Ale jaké úcty není hodna ta, u které plodnost oslavuje pokoru a mateřství posvěcuje panenství?

Slyšte tedy o panně, o pokorné panně. Jestliže nejste schopni následovat panenství této po-

Bartolomé Esteban Murillo:
Zjevení Panny Marie
sv. Bernardovi, Prado, Madrid

korné panny, následujte alespoň pokoru. Její panenství je hodno vsí chvály, ale její pokora je nezbytnější než panenství. Jestliže to první se doporučuje, to druhé je nařízeno, a jestliže jste vyzváni to první zachovat, pak musíte pokládat za svou povinnost to druhé praktikovat. Pokud jde o panenství, o tom se praví: *Kdo je mohou zachovat, ať je zachovají.* (Mt 19,12) Ale pokud jde o pokoru, bylo řečeno: *Jestliže se neobráte a nebudete jako malíčci, nemůžete vejít do nebeského království.* (Mt 18,3)

První je tedy předmětem odměny, druhé předmětem příkázání. Je možno se zachránit bez panenství, bez pokory však nikoliv.

Kdo je to, jenž takto hovoří? Je to svatá, zdrženlivá a skromná panna. Jste čistší a zbožnější než ona? Nebo se domníváte, že vaše čistota je Bohu příjemnější než čistota Mariina, protože si myslíte, že byste se mohli Bohu líbit bez pokory, ačkoliv bez ní by se mu nemohla líbit Maria, i když je tak čistá? Ostatně čím více byste se mohli vyvyšovat pro zvláštní dar čistoty, tím více byste ji poškozovali, kdyby vaše duše byla poskvřená pýchou.

Bylo by tedy pro vás lepší, abyste neobdrželi čistotu, než abyste se pro neporušenost stali pyšnými. Není jistě každému dáno, aby byl panenský, ale ještě méně je těch, kteří jsou jak neporušení, tak pokorní. Když tedy nejste schopni následovat svatou Pannu v její čistotě, ná-

Stolice moudrosti

Již před zvěstováním patřila Maria dokonale Bohu. Obětovala se mu a zasvětila, je chudobná a nyní čeká. Ještě však neví, s jakou plností se v ní uskuteční slova Písni písní *Patřím mému milému a on touží jen po mně.* (Píseň 7,11)

Ona si nepochybně vtiskla knihy Starého zákona do své paměti, mesiánskou orientaci každého jejich slova, ve kterém horoucí dech Ducha Svatého stravuje všechny poskvřeny nečistého lidstva, jemuž je určeno Boží znamení. Hledá v nich přítomnost a nachází někoho, kdo nese v sobě naději celého lidstva. Touze jejího srdce platí především zvolání *Hle, panna počne a porodí syna* (Iz 7,14).

Nikdy nepomyslela na to, že se týká jí. Obrací svůj zrak jen jedním směrem, od kterého se nikdy neodchýlí. Její pohled je prostý: ona nikdy nemyslí na sebe.

Když dojde k zjevení anděla a zazní první Ave, je zmatená: Co může znamenat toto poselství?

Když jí anděl řekne pravdu, že přichází od Boha, nestojí jejímu panenskému slibu, který dala Bohu podle jeho vůle, nic v cestě. *Ale jak se to stane, když muže nepoznávám? Duch Svatý sestou-*

pí na tebe a moc nejvyššího tě zastíní. (Lk 1,34–35)

Když si je jista, že ji volá Bůh, souhlasí se slovem, které propůjčuje stvoření obdivuhodnou důstojnost a kterou ona ještě obdivuhodněji pozvedá: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.* (Lk 1,38)

Byla Matkou Boží. Zнала dostatečně proročky, aby věděla, co ji čeká. Ozvaly se v ní první tóny Stabat Mater.

Ale protože nikdy neuvažovala sama o sobě, mohla ve svých očích znamenat něco v onom okamžiku, ve kterém se zbytek její bytosti rozplynul v Tom, do jehož tajemství se navždy ponořila a s nímž vstoupila do živého spojení?

Když se nyní sama vyslovila tou nejvyšší měrou, mohla se jen zcela odevzdat Dítěti, které z Ducha Svatého počala, a to nikoliv jako glorifikovaný obraz sebe samé, ale jako lesk Otcovy slávy uprostřed její zjevné chudoby. Její mateřství se naplnilo v jejím dokonalém sebezapření.

Byla jedinečným způsobem skutečně „chudou ženou“. Protože jsem byla ta nejmenší, Nejvyššímu se zalíbilo ve mně a počala jsem ve svém lůně toho, který je Bůh a člověk.

Maurice Zundel (1897–1975)
Překlad -lš-

JEHO SVATOST PAPEŽ BENEDIKT XVI. JMENOVAL MONS. JANA VOKÁLA 25. BISKUPEM KRÁLOVÉHRADECKÝM

Mons. Jan Vokál (*1958, Hlinsko v Čechách) pracuje od roku 1991 na Sekci pro obecné záležitosti Státního sekretariátu ve Vatikánu. Do čela královéhradecké diecéze nastoupí po Mons. Dominiku Dukovi OP, který byl 13. února 2010 jmenován arcibiskupem pražským. Po dobu sedisvakance (uprázdnění biskupského stolce) je diecéze přechodně spravována administrátorem diecéze Mons. Josefem Kajnekem, pomocným biskupem královéhradeckým – tento stav potrvá až do převzetí úřadu nově jmenovaným sídelním biskupem.

BISKUPSKÉ SVĚCENÍ A UVEDENÍ MONS. JANA VOKÁLA DO ÚŘADU

Mons. Jan Vokál, jmenovaný 25. biskup královéhradecký, přijme biskupské svěcení z rukou Tarcisia kardinála Bertoneho, SDB, vatikánského státního sekretáře, v sobotu 7. května 2011 v 16.30 hodin v bazilice sv. Petra ve Vatikánu (u oltáře Katedry). Slavnostní intronizace, při níž se ujme úřadu diecézního biskupa, se uskuteční v sobotu 14. května 2011 v 15.00 hodin v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

Organizační podrobnosti budou sděleny později.

Tiskové středisko ČBK

sledujte ji alespoň v pokoře a to postačí. Ovšem je-li někdo současně panenský i pokorný, pak je skutečně veliký.

Ale je zde v Marii ještě něco obdivuhodného, a to je spojení plodnosti a panenství.

Ve skutečnosti, co svět světem stojí, nebylo slyšáno o panenské matce. Ale co se stane, když uvažujete, či matkou to ona je? Až k jakému stupni vystoupí váš úžas? Nezdá se vám, jako by ani nemohl být dostatečně veliký? Je to váš názor, nebo spíše Boží mínění, že žena, jejímž Synem je Bůh, je ještě větší než všechny andělské kůry?

A není to Maria, která bez váhání nazývá svým Synem Pána a Boha andělů, když říká: *Dítě, proč jsi nám to učinil?* (Lk 2,48) Existuje anděl, který by to mohl říct? Znamená to pro ně mnoho a jsou šťastni, že byli stvořeni jako duchovní bytosti a nazváni anděly. Maria však, jakmile se stala Matkou, nazývala s důvěrou svým jediným Synem Toho, jehož majestátu všichni andělé v účtě slouží.

A Bůh se nezdráhá být takto nazýván, když se sám pokládal za hodna, jak nás upozorňuje evangelista, aby *jim byl poddán*. (Lk 2,51) A komu?

Bůh, který poslouchá člověka, je poddán Marii, a nejen Marii, i Josefovi kvůli Marii. Jak říkám, Bůh, kterého poslouchají i andělé, knížata a mocnosti. Ať tu věc obracíte, jak chcete, musíme propadnout úžasu. Jedinou těžkostí je otázka, co máte více obdivovat, zda láskyplnou vstřícnost Syna, nebo nedostížitou čest Matky.

Pro obojí je stejný důvod k úžasu, v obou případech obdivujeme stejná mistrovská díla. Na jedné straně Bůh, který poslouchá ženu, jež poroučí Bohu, což představuje nikdy nevidaný příklad pokory, a na druhé straně žena, která poroučí Bohu, což je čest, jaká nikomu jinému nebyla dána. O pannách říkají chvály, že *následují Beránka, kamkoliv jde* (Zj 14,4). Jak velká musí být sláva té, která ho předchází?

tolu: *Odejdi ode mne, satane, protože nemáš na mysli to, co chce Bůh.* (Mt 16,23) Ve skutečnosti vždy, když se snažím poroučet lidem, chtěl bych se vyvyšovat až nad Boha, a pak je skutečně pravda, že nechci to, co chce Bůh, o kterém bylo řečeno: *A byl jim poddán.*

Ó člověče, jestliže nemůžeš kráčet po vznešené cestě panenství, následuj alespoň Boha na dokonalé a jisté cestě pokory, od které se nemohou odchýlit ani panny, a následuj tak Beránka, kamkoliv jde. Aby ho mohl následovat, hříšník nastoupil úzkou cestu pokory, která je jistější než cesta, po které kráčí pyšný člověk se svým panenstvím, neboť pokora ho očisťuje od jeho viny, ale pýcha všechnu ostatní čistotu poskvvrňuje.

Ale blahoslavená je Maria, které nescházela ani pokora, ani panenství. A jaké panenství, které plodnost, místo aby je poskvrnila, ještě více je oslavila. A jak nesrovnatelná je plodnost, kterou doprovází jak panenství, tak pokora!

Může být něco ještě obdivuhodnějšího? Co by bylo nesrovnatelnější? Co by bylo jedinečnější? Ostatně, velmi by mě překvapilo, kdyby tento Bůh, kterého nám odhaluje Písmo svaté a který se obdivuhodně zjevuje ve svých svatých, nepřekonal sám sebe právě ve své Matce. Ó vy manželé, dbejte o svou čistotu ve svém pomíjejícím těle; a vy, zasvěcené panny, obdivujte plodnost Panny. A konečně my všichni lidé, obdivujme pokoru Matky Boží!

Vy, andělé, oslavujte Matku svého Krále, vy, kteří se klaníte Synu naší Panny, který je současně vašim Králem, Vykupitelem našeho rodu a Stavitelem vašeho města. Prokažme všichni tomuto Bohu tak pokornému mezi námi a tak velkému mezi vámi slávu, jaká mu náleží. Jeho velikosti vzdávejme slávu a čest na věky věků. Amen.

*Minuta s Marií
Kázání Poslán byl
Překlad -lš-*

Sandro Botticelli: Zvěstování (1489)

Svatá Kamila Battista Varano

Narodila se jako ne-manželská dcera Julia Cesara da Varano, který byl pánem v Camerinu, 9. dubna 1458. Vyrůstala v péči jeho manželky Jany Malatesta. O svém životě nám zanechala mnoho zpráv ve své dlouhé autobiografii, známé pod názvem *Duchovní život*. Jejím duchovním vůdcem byl františkán Dominik la Leonessa, kterého slyšela kázat v Camerinu o Velkém pátku 1466 nebo 1468. Způsob, jakým líčil utrpení Páně, velmi zaujal fantazii mladé dívky, která záhy udělala slib, že každý pátek urovní alespoň jednu slzu pro Pánovo umučení, jak to kazatel doporučoval. To, co se nejdříve jevílo jako hra, stálo ji později mnoho

nu v nebi, ale spíše na zemi. Prohlubovala jsem modlitbu ze strachu před peklem.

V osmnácti letech začala pociťovat vnitřní touhu stát se řeholní sestrou, ale odmítala to,

Sv. Kamila Battista Varano

protože necítila, že by její srdce bylo svobodné ode všech vášní, kterých se musí zbavit ten, kdo chce opravdu sloužit Bohu. Přesto přese všechno vytrvala v modlitbě, z níž získávala určitý klid a pokoj. Odpor k Božím volání ustoupil jednou v pátek po velkém psychicko-fyzickém konfliktu, který ji stál mnoho potu, a tak se ve věku dvaceti let Kamila rozhodla zasvětit svůj život Kristu a ihned začala pociťovat hojné mimořádné mystické zážitky. Ale otcův odpor trval dva a půl roku. Následoval výsměch, hrozby i věznění: v tomto období bojů měla vidění Krista, jak vystupuje ze svého srdce a kráčí vpřed k té, jejíž jméno bylo vepsáno do Kristova srdce: Miluji tě, Kamilo!

14. listopadu 1481 mohla vstoupit do kláštera chudých sester svatě Kláry v Urbinu a přijala řeholní jméno Battista (Křítel). Během noviciátu zapsala slova, která dosud slyšela od Krista. Je to spis *Vzpomínky na Ježíše*, který revidovala v roce 1491.

Na příkaz představených odešla spolu s osmi sestrami z Urbina a založila nový klášter v Camerinu podle nezměněné řehole svatě Kláry, nastoupily tam 4. ledna 1484. Následovaly další mimořádné dary božského Ženicha, o kterých hovoří v autobiografii: vnitřní osvětlení, extáze, které ji noří do božských hlubin, vidění andělů, svatě Kláry a svatě Kateřiny Boloňské atd. Pět let rozjímal sestra Battista u paty kříže Ježíše Krista, kterého mohla objímat a líbat s láskou a vroucností. O všech těchto milostech napsala: *Je lépe mluvit málo o mnoha věcech než o málu říkat mnoho.*

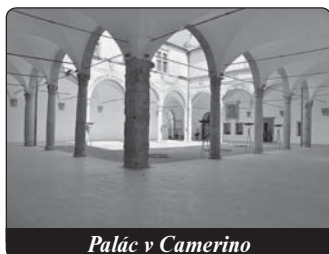
V době, kdy pobývala v klášteře v Urbinu, zjevil jí Pán Ježíš, jaké utrpení prožíval během svého umučení, a to se pak stalo hlavním předmětem rozjímání Kamily Battisty. Krátce předtím v srpnu 1488 měla naléhavou inspiraci, aby všechna tato zjevení zaznamenala, a sám Kristus jí vnukl způsob, jak to udělat. A tak sestra Battista předstírá, že to slyšela vyprávět od jedné sestry z Urbina. Nejznámější je její dílo *Mentální bolesti Ježíše*

Sv. Kamila Battista Varano

v jeho utrpení. Ježíš jako božská osoba, jehož Srdce chová nekonečnou lásku, prožíval mentální (vnitřní) bolesti, které byly bez hranic a dosáhly vrcholu při agonii v Getsemanech, proto říká, že tak jako ten, kdo se spokojí s kapkou medu na povrchu nádoby, neví, co obsahuje její vnitřek, tak ten, kdo se zastaví u fyzických bolestí našeho Pána, nepochopí nekonečné utrpení, které prožíval ve svém Srdci. Rozhodla se vstoupit do *Nejsvětějšího Ježíšova Srdce*, ponořit se do oceánu jeho nejtrpčích utrpení, jako by všechny dny roku byly pro ni Velký pátek. Podle jejího naléhání a podle toho, co jí Ježíš slíbil, dal jí zakoušet od října 1488 až do 1493 skrze Boží mlčení nepřítomnost toho, který byl jediným motivem jejího života, zážitky úzkosti podobné opuštěnosti, jakou Ježíš zakoušel při svém umučení.

Krátce nato zažila Kamila Battista jiný druh utrpení. V roce 1502 Cesare Borgia, zvaný Valentino, syn papeže Alexandra VI., začal sesazovat knížata na papežském území, aby je podřídil přímo papežské správě. V Camerinu se Julius Cesar Varano postavil na odpor spolu se svými syny Venanziem, Anibalem a Pirrem. Mladší Janu Marii a matku poslal do Benátek spolu se státním pokladem a milovanou Kamilu spolu s jednou sestrou poslal do Ferma. Když tam nebyla přijata, pokračovala až do Neapolského království do Atri, kde byla hostem

Palác v Camerino

námahy, protože jako dívka vychovávaná starší i moderní literaturou pociťovala spíše sklon ke zpěvu, k tanci a k zábavám než ke zbožnosti a duchovní četbě, a pohled na osoby zasvěcené Bohu v ní vyvolával odpor. Jen její nezlomná vůle nahradila původní nadšení pro páteční modlitbu: *Blažený tvor, který pro žádné pokušení nezanechá toho, co dobře započal!*, řekne později. A tak krok za krokem se zrodila v ní skrze modlitbu, rozjímání, půst a úsilí věrnost vyhýbat se alespoň v pátek nějaké chybě. Přiznává: *Dělala jsem to nejen proto, abych měla odmě-*

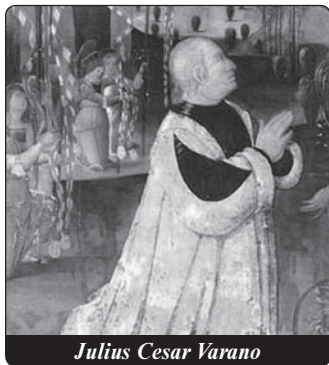

Tělo sv. Kamily Battisty Varano uložené v prosklené rakvi

Bolest

Izabely Piccolomini, manželky knížete Mattea Acquavivy Aragonského. Mezitím byli v Camerinu Julius Cesar a synové 21. července uvěznění a 9. října brutálně zavražděni, první v pevnosti v Pergole a ostatní ve věži v Catolice. Zraněna ve svých přirozených citech, hledala Kamila Battista útěchu v Srdci svého milovaného Ženicha. Po smrti Alexandra VI. (18. 9. 1503) obnovila Jana Maria z Varano panství v Camerinu a neopomenula pomstít se protivníkům. Sestra Battista se vrátila a ke všem těm bolestným zážitkům neřekla nikdy ani slova.

Ve svém klášteře byla několikrát zvolena abatyší. Spolusestry ji milovaly a ona je *pokládala za dobré a promíjela jim jejich nedostatků*, jak o ní napsal svědek Antonín ze Segovie, mnich, který zapsal tuto modlitbu Kamily Battisty: *Až uslyším, že mám tu milost, tj. že prokazují dobro z celého srdce těm, kteří mi ubližují, mluvím dobře a bez pokrytectví*

Julius Cesar Varano

o tom, kdo o mně mluví zle, a že má pravdu ten, kdo mě hanobí, pak se, nejsladší Otče, stanu tvou pravou dcerou pro svou skutečnou podobnost s tvým Synem, ukřižovaným Ježíšem Kristem, jediným dobrem mé duše.

Kamila pokračovala na cestě dokonalosti s hrdinskou láskou k Bohu, i když tvrdila ve svých dílech, že člověk není schopen odpovídat na nekonečnou Boží lásku, která se sklání k nejubožejším tvorům, takže po mimořádném osvětlení zvolala: *Ó šílenství, šílenství! Žádné slovo není pravdivější a vhodnější pro tak velkou lásku!* Proto sama sebe poklá-

Ó Ježíši, můj eucharistický Ježíši! Se srdcem, které roní krev, přicházím k Tvým nohám, polykám své slzy ponořena do oceánu hořkosti...

A přece, jak se lépe připravit na rozjímání o Tobě jako o oběti v této klanění hodné svátosti...

Nejsi snad Ty sám, můj Pane, jediná moje Lásko, ponořen do moře bolesti, smutku, trápení, obav nejvyššího stupně, jaké tvé lidství udržované zázračně samotným božstvím bylo schopné vytrpět?...

A tímto způsobem, čím více se krok za krokem oceán, do kterého jsem ponořena, stane hlubším, širším, více hořkým a bouřlivějším, budu se stále tím více radovat, protože se budu více podobat Tobě a budu dražší Otci, Duchu Svatému a Tobě, Slovu, které se vtělilo z lásky ke mně.

Bolest je milost, můj Ježíši, o tom není pochyb! ... Je to atmosféra tvého Domu, oné oázy rozkoše; bolest je balzám, který pomazal tvůj oltář božskou vůní; ...bolest očišťuje, a já chci být čistá; ...slzy, které hojně kanou v tvé přítomnosti, dávají duši tvou nevinnost, a já chci být nevinná;... trny způsobují, že tryská krev, a já se chci představit před tvým oltářem se srdcem zraněným trny, abych z tvého Srdce jeho trny vyňala.

Kříž posvěcuje, a já chci být svatá.

Ó Ježíši, oběti! Toužím Ti být podobná! Kéž má duše neposvěti mé tělo k ničemu jinému, než aby trpělo všemi způsoby...

Toužím milovat Tě a zapomenout na sebe, připomínej

dala za hodnou pekla, aby tam byla použita za podnož Jidášovi, ale s obdivuhodným paradoxem dodávala: *I tam bych tě milovala, můj Bože!* Jednou o sobě prozradila: *Když jsem vstupovala do chrámu ke slavení nešpor, podívala jsem se na Nejsvětější svátost a zdálo se mi, že z ní vychází*

mi mne jen proto, abych přijímala utrpení.

Jakou jinou touhu by mohla mít duše – oběť – než obětovat se, zvětšovat stále více své bolesti?

Miluji Tě skrze své bolesti, a jestliže ony vzrůstají a stávají se intenzivnějšími, budu Tě

tím více milovat! Přijmi moje slzy, Ježíši, přijmi moje skryté bolesti...

Cítím, že praskají jedna po druhé nejněžnější žilky mého srdce: nezastavuj se, božský Lékaři, uskutečni z lásky své dílo!

Na tom málo záleží, že pláču, že mé srdce krvácí a je zlomeno bolestí, jen pokračuj, můj dobrý Ježíši, opakuj rány na tento kámen, aby se změnil v tvůj obraz.

Jak krásné a sladké je trpět pro Toho, který tolik vytrpěl pro mne!

Ó Maria, dej svým synům a dcerám pochopit a praktikovat tato slova tvého zbožného služebníka svatého Františka Xaverského: „Ti, kteří opravdu milují Ježíše, dychtí po cestě plné křížů, úzkostí, pronásledování a bolesti.“ Amen.

Conchita Armida:

Davanti all' Altare

(Před oltářem - 100 návštěv u Spasitele, 26. návštěva)

Překlad -lš-

šíp, který zasáhl mé srdce božskou láskou. Pěstovala lásku k nejvyšší chudobě osobní i společné. Byla vždy otevřena pro každou nouzi druhých. Julius II. ji vyzval, aby založila klášter klarisek ve Fermo (1505–1506); po deset měsíců přebývala v San Severinu (v letech 1521–1523), kde se

podle zachované zprávy zasloužila o novou komunitu klarisek; psala listy jako povzbuzení a rady mniškám i laikům a přimlouvala se za milost pro dva odsouzené k smrti. Jedna její spolusestra dosvědčuje, že sestra Battista byla *zcela oddaná horlivosti za spásu duší, že pro ni přímo hořela a neměla jiné útěchy ani jiné stravy než toto, a když mluvila o spásu duší, zdálo se, že umírá touhou.* Jindy řekla, že sestra Battista často tak planula touhou po obnově církve, že *nemohla spát ani jíst, ani naslouchat těm, kteří s ní mluvili, a někdy z toho dokonce těžce onemocněla.* Byly to doby, kdy se v církvi projevovala uvolněnost mravů, což přivedlo Martina Luthera k rozkolu s církví. Kolem roku 1521 na žádost jednoho řeholníka napsala dílo *Čistota srdce*, je to výtečný průvodce k dokonalosti, z něhož poznáváme její mimořádné životní zkušenosti. Čteme tam mezi jiným: *Strážci města jsou preláti, kteří mají povinnost pečovat o duše, které jsou krásným Božím městem. (...) Tito preláti jsou strážci obřadních zdí, ale nikoliv zdí dobrých a zdravých mravů. Běda těm prelátům, kteří trhají Pánovo stádo! Ale na závěr sestra Kamila, osvětlená milovnice církve, planoucí touhou po obnově církve, radí tento prostředek: Bůh s nejsvětější a trvalou prozřetelností dopouští, aby se děly tyto věci, ale není věcí nás, ubohých lidí, abychom to soudili. Nesmíme proto odpírat úctu těmto prelátům, musíme se za ně často modlit. (...) Modlitba za ně se nám vrátí jako naše požehnání.*

Kamila Battista, která horoucně toužila zemřít a být s Kristem, byla přijata do Boží slávy 31. května 1524 v době morové nákazy. Řehoř XVI. ji v roce 1843 zařadil mezi blahoslavené, v roce 1891 schválil Lev XIII. akta procesu svatořečení, který probíhal na kurii v Camerinu, a do seznamu svatých ji zapsal Benedikt XVI. 17. října 2010.

Pramen: *Santi e beati*

Překlad -lš-

Teologie Kříže a Eucharistie

V tomto článku komentuje autor promluvu, kterou pronesl kardinál Josef Ratzinger na eucharistickém kongresu v Bologni 25. září 1997

„Tajemství jako takové ozařuje rozum silou pravdy“

Ratzinger začal vyprávěním: „Jedna stará legenda o vzniku křesťanství na Rusi vypráví, že kníže Vladimír z Kyjeva hledal pro svůj národ právě náboženství. Představili se různí misiónáři pocházející z Bulharska, představitelé judaismu a vyslanci papeže původem z Německa a každý z nich mu předkládal svou víru jako správnou a nejlepší ze všech. Knížete však žádný z návrhů neuspokojil. Rozhodnutí doznělo teprve poté, co se jeho vyslanci vrátili ze slavné liturgie, která se slavila v chrámě svatě Sofie v Konstantinopoli. Plni nadšení referovali knížeti: „Přijali nás Řekové a zavedli nás tam, kde se slaví liturgie pro jejich Boha... Nevíme, jestli jsme byli na zemi nebo v nebi... zakusili jsme tam, že Bůh přebývá mezi lidmi...“

„To, co je uchvátilo,“ říká Ratzinger, „bylo tajemství jako takové, které právě proto, že nevede diskuse, ozařuje rozum silou pravdy.“

Toto vyprávění bylo pro kardinála výchozím bodem, aby vyslovil svůj soud o tom, jak se zpravidla chápe a praktikuje liturgie: „Hovořit o tom, co se od šedesátých let stalo z liturgie, je dvojnásobně a problematické. V mnoha prostředích ji liturgové upravili skutečně způsobem extrémním a učinili z naučného prvku liturgie primární kritérium liturgie pro věřící. Podle této teorie se má liturgie řídit v prvé řadě pastoračními kritérii, což představuje antropocentrický blud.“

Po tomto úvodu přistupuje Ratzinger k první části své lekce pod titulem: „Teologie Kříže jako základ teologie Eucharistie.“ „Jestliže chceme najít vazbu mezi Eucharistií a vírou podle Pav-

la, jde především o interpretaci Kristovy smrti na kříži, která představuje vnitřní předpoklad pro veškerou eucharistickou teologii. Jen s obtížemi chápeme velikost této intuice. Událost je sama v sobě profánní, nejkřutější způsob popravky muže je popisován jako kosmická liturgie, jako otevření zavřeného nebe, jako událost, ve které se konečně stává skutečností to, co všechny kultury marně hledaly.“ – „Jeli tomu tak, můžeme říct, že teologie Kříže je teologií Eucharistie a naopak. Bez Kříže by Eucharistie zůstala prázdným rituálem a bez Eucharistie by byl kříž jen krutou profánní událostí.“

„Znamení nového počátku“

V druhé části své lekce předkládá Ratzinger „eucharistickou teologii Prvního listu Korintským“.

„Jestliže Beránek představuje především Krista, znamená to, že chléb se stává symbolem křesťanského života. Nekvašený chléb se stává znamením nového počátku: být křesťanem je ustavičný svátek vycházející z nového života.“ – „Eucharistie představuje trvalý základ života křesťanů jakožto sílu, která formuje jejich život. (...) Eucharistie je více než liturgie či ritus a na druhé straně je třeba vidět, že život křesťana je více než jen morální úkol...“ – „Pravý a hluboký cíl stvoření a zvláště lidské-

ho života tak, jak to chtěl Stvořitel, je stát se s ním jednou věcí. Bůh všechno ve všem.“ – „**Eucharistie nenabízí nějakou magickou jistotu spásy. Spása vyžaduje vždy naši svobodu. Proto vždy trvá nebezpečí věčné ztráty spásy, je nutno mít na zřeteli budoucí soud.**“

V tomto směru připomíná kardinál „poslední důležitý eucharistický text z Prvního listu Korintským, ve kterém Pavel vypráví o ustanovení Eucharistie“ (11,17-34). V komentáři připomíná: „**Úcta a bázeň jsou základní podmínkou pravé Eucharistie a právě skutečnost, že Bůh se stává tak maličkým a tak pokorným a svěruje se do našich rukou, musí prohlubovat naši úctu a nesmí nás svádět k lehkovážnosti a k soběstačnosti.** Když si uvědomujeme skutečnost, že je přítomen Bůh, a chováme se podle toho, mohou to také druzí na nás pozorovat, tak jak zakusili vyslanci kijevského knížete nebe uprostřed země.“

„Vtělení není filosofická idea, ale historická událost“

V tomto směru činí prefekt Kongregace pro nauku víry kapitální konstatování: „Do nauky o Eucharistii a do poselství o zmrtvýchvstání se Pavel ponořuje s velkou rozhodností v poslušnosti k tradici, která zavazuje až ke znění určitých slov, protože je v nich obsažena ta nejposvátnější skutečnost, a ta

pak věrně zachována dospěje až k nám. Pavel, bouřlivý duch, tvůrce, který ze svého setkání se Zmrtvýchvstalým a zážitku své víry a své služby otevřel pro křesťanství nové horizonty v ústřední oblasti víry, a jako věrný správce pravdy, který se slovem Božím »nekupčí« (2 Kor 2,17), nýbrž je předává jako drahocenný Boží dar, který je vynat z naší libovůle, a právě tím všechny obohacuje.“ „Proto jsou to falešné spekulace a hluboce odporují biblickému poselství, jestliže se dnes říká, že i když dary středozemní oblasti jsou obilí a víno, v jiných kulturách by se mělo jako svátostná materie používat to, co je pro ně charakteristické. Vtělení, na které se zde apeluje, není proto nějaký filosofický princip, podle kterého by měla spiritualita vzít své tělo a vyslovit se způsobem odpovídajících různým situacím. Vtělení není filosofická idea, ale historická událost, která právě ve své jedinečnosti a pravdivosti je bodem, jímž Bůh vstupuje do dějin, a je místem našeho setkání s ním. Když vtělení považujeme, jak to vyžaduje Bible, nikoliv za princip, ale za událost, má pak důsledek zcela opačný: Bůh váže sám sebe na jasně determinovaný historický bod se všemi omezeními a chce, abychom si osvojili jeho pokoru. Spojit se s vtělením znamená přijmout toto sebespoutání Boha: právě tyto dary cizí jiným kulturám – také německé – stávají se pro nás znamením jeho jedinečného jednání, jeho jediné historické postavy. Jsou znamením jeho příchodu mezi nás, příchodu toho, který je pro nás cizincem a který nás svými dary činí sobě blízkými. Odpovědí na jeho božskou blahovůli musí být pokorná poslušnost, která v přijaté tradici a ve věrnosti k ní přijímá dar jistoty o jeho blízkosti.“ – „**Pavel silně naléhá, aby ti, kteří přistupují k přijímání, zpytovali svědomí: proto musí člověk sám sebe zkoumat, a tak ať jí chléb a pije z ka-**

ÚSTŘEDNÍ VÝBOR NĚMECKÝCH KATOLÍKŮ PROTI II. Vatikánskému koncilu

P. Franz Schmidberger, vedoucí německého distriktu bratrstva Pia X., vytýká autorům „reformního memoranda“, že deklarují požadavky, které jsou v přímém rozporu s 2. vatikánským koncilem. Požaduje od autorů z Ústředního výboru německých katolíků, aby se vrátili k předloze 2. vatikánského koncilu a své Memorandum odvolali. Na jedné straně požadují při každé diskusi o tradici bezpodmínečné uznání Koncilu, ale sami se této zásady nedrží.

Kat-net

liča. Kdo totiž jí a pije a Tělo Pána nerozlišuje, jí a pije si od-souzení. (1 Kor 11,29) **Kdo chce křesťanství jen jako dobrou novinu, ve které nesmí být žádná hrozba ani soud, ten křesťanství padělá. Víru neposiluje nafoukanost uspaného svědomí, soběstačnost těch, kteří za normu svého života prohlašují své tužby a redukují tak milost na znehodnocení Boha i člověka, jako by Bůh nemohl a nebyl schopen ničeho jiného než říct ke všemu ‚ano‘.** Jistě však člověk, který trpí a bojuje, ví, že *Bůh je větší než naše srdce* (1 Jan 3,20) a že v každém selhání mohou být plný důvěry, protože Kristus trpěl za mne a předm za mne zaplatil.“

„Pravá podstata křesťanské mystiky“

Třetí část lekce se týká tématu „mučednictví z křesťanského pohledu a apoštolská služba jako uskutečnění Eucharistie“. V ní Ratzinger popisuje mučednictví svatého Polykarpa jakožto způsob, jak se mučednictví „stává eucharistií křesťana“. Pak rozebírá 12,1 verš Listu k Římanům, kde apoštol Římany vyzývá, aby *přinášeli sami sebe v obět živou, svatou a Bohu milou*, neboť *to je vaše duchovní bohoslužba*“. Ratzinger klade zvláštní důraz na tento poslední výraz, který je ve skutečnosti nepřeložitelný. Řecky to zní *logiké latreia* – logický kult.

„Podobný výraz nacházíme také v římském kánonu, kde kněz bezprostředně před proměňováním prosí, aby naše oběť byla *rationabilis*. Je to příliš málo, a je to dokonce chybné, když to překládáme termínem ‚rozumná‘. Modlíme se spíše o to, aby to byla oběť toho, který je Logos. V tomto smyslu se modlíme za proměnění darů, ale opakuji, nejen o to, nýbrž tato prosba míří přesně tím směrem, který má na mysli List Římanům. Žádáme, aby Logos, Kristus, se stal pravou obětí a přijal také nás samotné jako svou oběť, učinil i z nás logos,

učinil i z nás dary tak odůvodněné a oprávněné, aby se jeho oběť stala i naší obětí a Bůh ji přijal jako naši, aby nám mohla být započtena.“ Ratzinger dodává: „Jsem přesvědčen, že Římský kánon svou prosbou přijal za svou také Pavlovu výzvu v listu Římanům 12.“ Tak svatý Pavel a s ním Římský kánon „nám dávají pochopit pravou podstatu křesťanské mystiky. Mystika identity, do které se Logos a niternost člověka slévají, je překročena mystikou christologickou: Logos, kterým je Syn, i nás činí syny svátostně prožívaného společenství. A když se stáváme obětí, když se sami stáváme jako Logos, tento proces se neomezuje na ducha, který nechává tělo někde daleko za sebou jako něco Bohu vzdáleného. Sám Logos se stal tělem a dává se nám ve svém těle. Proto jsme pozváni, abychom obětovali i svá těla jako kult podle Logos, tj. aby celý náš tělesný život byl vtažen do společenství s Kristem.“

„Protože misie je něco více než propaganda“

Na konec jako výsledek předcházejících úvah vrátil se Ratzinger k titulu své lekce *Eucharistie jako druh misie* a připomněl postavu svaté Terezie z Lisieux: „Protože misie je něco více než propaganda pro určitou ideu a publicita pro určitou společnost – jelikož ona vychází od Boha a k němu směřuje – musí mít svůj počátek ve větší hloubce než v pouhých akčních plánech a strategiích, které je inspirují. Musí mít svůj původ na místě hlubším, než je publicita a technika přesvědčování. ‚Křesťanství je nikoliv dílo přesvědčování, ale něco opravdu velikého,“ řekl jednou velmi sugestivně svatý Ignác Antiochijský. Forma a způsob, jakým se stala Terezie z Lisieux patronkou misí, může nám pomáhat, abychom pochopili, o co máme usilovat.“

30giorni 10/2010
Překlad Iš-

Svědectví

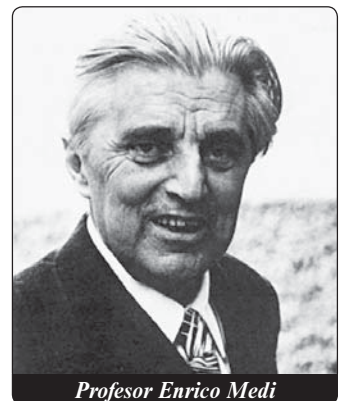
Profesor Enrico Medi, jehož proces blahorečení probíhá, se vyznačuje tím, že celý jeho život byl hymnem na Eucharistii. Svaté přijímání bylo pro něho skutečným chlebem života, který ho živil až do dne jeho smrti a který ho přivedl ke svatosti. Jeho neúnavný apoštolát nesčetnými přednáškami, konferencemi, diskusemi a spisy, televizními a rozhlasovými vystoupeními se týkal dvou základních bodů: Eucharistie a Panny Marie. Pius XII. mu povolil velké privilegium, že mohl přechovávat Eucharistii ve své soukromé kapli zřízené v jeho bytě v Římě v Torre Gaia. Ale také když byl na cestách, setkáních a konferencích, nikdy neopomenul setrvat před Nejsvětější svátostí. Před každým vystoupením a setkáním konal adoraci. Touha každodenně přijímat svaté přijímání ho vedla k tomu, že žádal kněze tam, kde se nacházel, někdy i v pozdních hodinách, aby mu posloužili Eucharistií. Jeho láska k Eucharistii neznala mezí. Zde je úryvek z jeho spisů:

„Hle, Eucharistie! Maminke, když jste přivedly na svět své dítě a poprvé jste ho stiskly ve své náruči, co jste přitom řekly? »Já bych tě snědla!« Tak velká byla vaše touha opakovat to, znovu formovat jeho tělo v nesmírné stravující lásce. Toto je Eucharistie!

To, co my lidé udělat nemůžeme, to udělal On. My bychom chtěli dát krev, život, chtěli bychom zemřít, strávit se, znovu se narodit, ... ale nemůžeme to udělat. Ty, Bože, naopak stvořil jsi vesmír, aby se to stalo, způsobil jsi, abys mohl zešílet láskou každé ráno, když tvé tělo vstupuje do mého těla, aby je strávilo, když tvoje krev vstupuje do mé krve, aby mě celého přetvořila v Tebe. To je svaté přijímání!

Nechci, Pane, vědět, jak to děláš. Co na tom záleží? Neří-

kej mi to. Jinak bych ztratil onu poezii a krásu našich setkání. Ty jsi řekl: *Moje tělo je skutečně pokrm a moje krev je skutečně nápoj*. Co více potřebuji? Já, který nechápu, jak fungují elektromagnetické síly v atomu..., já, který ani nevím, co to znamená foton..., já, který nevím, jak se chová světlo a zda v něm převažuje vlnění nebo částice... Jak bych mohl pochopit Tebe, který ses stal pokorným chlebem?

Profesor Enrico Medi

Hle, potkat Tě na ulici může být krásné. Ale jak Tě mám zde objímat? Všichni se na mě dívají, a pak, musím jít domů nebo do práce..., a kdy jsem Tě objal? Potkal jsem Tě na chvíli, a konec. Ale zde, v mlčení rána? Skrýváš se zde, v této bílé Hostii není nic jiného než Ty. Tyto molekuly a atomy se zdají navenek jako molekuly chleba, ale jsi to Ty.

Marně se skrýváš. Já to vím. A je tomu tak jen proto, abys mohl vstoupit do mého srdce, abys vzal kousíček za kousíčkem a strávil se ve své lásce způsobem, nad kterým žasnou andělé, a neví, zda jsem to já nebo Ty. A tak při adoraci i já se ztrácím v Tobě a andělé se mi klanějí.

Díky, Pane. Toto tělo, které je v mně, a tato krev, která je v mně, jsou vytvořeny ze srdce tvé Matky. Žije ve mně tělo a krev z Marie Panny. Mám celý ráj!

Díky, Pane v Eucharistii.“

Peregrinatio Mariae
Překlad Iš-

Co je rozhodující pro budoucnost našich církví na Východě? Na nedávném východním synodu jsem zdůraznil především dvě otázky a ty bych chtěl nyní zopakovat.

Především jsem upozornil na riziko pro naše církve, pokud budou etnické a nacionalistické, budou uzavřeny do sebe, aby zachovaly svůj jazyk, svou kulturu a obyčje, a vytratí se z nich misijní poslání.

Druhý bod se týká kontemplativního mnišského života. Je známo, že tato forma křesťanského života se zrodila na Východě, v Egyptě, v Mezopotámii a v Persii a odtud přešla na Západ. V Íránu jsme měli období, ve kterém bylo sta a sta mnichů. A jestliže mezi 4. a 13. stoletím církev, která se dnes jmenuje syrsko-chaldejská, mohla hlásat evangelium až v Číně, v Mongolsku, v Indii a jiných zemích, bylo to díky přítomnosti mnichů, jejichž modlitba byla tak horlivá a tak hluboká. Jestliže misie církve nemá své kořeny v modlitbě a ta ji neživí, nepřináší plody a uschne jako strom, kterému schází vláha. Dnes v našich oblastech na Východě postrádáme tuto formu modlitby a křesťanského života.

Domnívám se, že hlavním důvodem této bolestné situace je zmalátnění naší víry a přednost, jaké se dostává různým aktivitám na úkor modlitby. Nebezpečí aktivismu ohrožuje ty, kteří rozvíjejí pastorační činnost, zapominají na podstatu našeho poslání a věnují mnoho času tomu, co je druhořadé. Připomeňme si epizodu Marie a Marty. Sám Ježíš říká, že Maria, která sedí u jeho nohou a naslouchá jeho slovům, si zvolila lepší a podstatnou stránku. Evangelium zdůrazňuje, kolik času věnoval Ježíš modlitbě. Opouštěl zástupy, které šly za ním, aby odešel do samoty a tam trávil noci na modlitbě. Ježíš nechce, abychom dělali mnoho věcí, ale abychom

Podstatná je modlitba

Jestliže misie církve nemá své kořeny v modlitbě a ta ji neživí, nepřináší plody a uschne jako strom, kterému schází vláha. To jsou slova arcibiskupa Teheránu, Mons. Ramzi Garmou.

dělali to podstatné. Pastorační práce a modlitba se navzájem musí doplňovat. Obojí je důležité, aby práce přinášela plody, které jsou trvalé. Doufám, že s pomocí Ducha Svatého budeme schopni obnovit tuto formu křesťanského a církevního života v našich církvích a odpovědět tak na konkrétní a naléhavé potřeby.

Ústava Islámské republiky Írán uznává oficiálně tři náboženské menšiny: křesťany, zoroastriány a židy. Máme svobodu k vykonávání našich aktivit uvnitř našich kultovních zařízení, ale nesmíme svou víru vyznávat veřejně. Vzhledem k tomu, že se těšíme omezené svobodě, je třeba využít všeho, co tato svoboda umožňuje, a oživit a prohloubit víru věřících s vědomím našeho poslání, které máme v této zemi.

Emigrace křesťanů nezačala dnes, nezačala ani s příchodem islámského režimu, má již stoletou historii a v posledních letech zesílila. Důvody jsou podle mého názoru četné. Je to ekonomická situace tak jako v mnoha zemích. Počet nezaměstnaných je v Íránu velmi vysoký, mnoho lidí je bez práce, bez mzdy a bez možnosti pokrýt každodenní výdaje. Druhá příčina je v politickém systému v podmínkách konfliktu a nejistoty, která vládne v zemích této oblasti a která se zhoršila po nespravedlivé okupaci Iráku Spojenými státy a jejich hrozbami proti Íránu. Třetí se týká židovské agentury v USA jménem Hias, která již deset let usnadňuje výjezdy křesťanů do Spojených států přes Rakousko. Touto cestou velký počet křesťanů opustil Írán a jini se k tomu chysta-

jí. Nevím, proč to agentura dělá, ale vím, že je to jeden z důvodů urychlování emigrace.

Pokud jde o mezináboženský dialog, je zde ten oficiální mezi Svatým stolicem a Íránem. Měl jsem několikrát příležitost účastnit se těchto setkání jak v Teheránu, tak ve Vatikánu. Důležitost takových setkání zdůraznil synod. Zdá se mi, že udržování tohoto dialogu je gestem moudrosti, protože umožňuje lepší vzájemné poznávání a upevňování přátelství založeného na duchu důvěry. Jako křesťané věříme v působení Ducha Svatého, který působí v srdci každého člověka a vede ho k pravdě zjevené Ježíšem Kristem. Dialog prožívaný ve víře a v upřímnosti může zapálit světlo víry v srdcích těch, kteří se ho účastní. Proto bych chtěl spíše naléhat na nutnost a účinnost takového dialogu v každodenním životě. V zemi jako Írán, kde jsme malým křesťanským stádem obklopeným absolutní islámskou většinou, můžeme ve vzájemné prosté a přirozené výměně svědčit o naší víře v Ježíše Krista. Každý den v místě práce, ve škole, v autobuse nebo v sousedství jsme po boku s bratry muslimy a je na nás, abychom využili těchto příležitostí k hlásání evangelia, jak je jen možné, svým životem oživeným naší láskou k bližnímu.

Synod bohužel během dvou týdnů práce nemohl přispět dostatečně k objasnění obtížné situace katechumenů a novokřtěnců na Středním východě. Často jsou vzdáleni od svých rodin, pronásledováni režimem, a co horšího, cítí se odloučení od církve, která nechce podstupovat riziko: evangelium nám připomíná, že pronásledování a mučednictví je součástí křesťanského života a poslání církve. Prosme Ducha Svatého o odvahu a sílu, abychom byli schopni přijímat naše bratry a naše sestry, kteří díky svému svědectví konsolidují Církev, mystické Kristovo Tělo.

30giorni 12/2010

Překlad -lš-

FILM O VRAŽDĚ TRAPISTŮ ZÍSKAL CÉSARA

Paříž: Film „O bozích a lidech“, který líčí příběh trapistů zavražděných v roce 1996 v Alžírsku, získal nejvyšší francouzskou filmovou cenu. Od počátku patřil mezi hlavní favority jak mezi kritiky, tak u veřejnosti. Ve Francii film zhlédly v kinech více než 3 miliony diváků a na Césara dostal dokonce 11 nominací. Nakonec vyhrál ve třech kategoriích: jako nejlepší film, za kameru a za vedlejší roli. Poslední uvedené ocenění dostal Michael Lonsdale, který ztělesnil řeholníka-lékaře, bratra Luka. Podle režiséra Xaviera Beauvoise film vděčí za svůj úspěch moudrosti mnichů, kterou se v tomto díle snažil předat. Připomeňme, že film „O bozích a lidech“ byl v minulém roce oceněn také na festivalu v Cannes, kde obdržel Grand Prix, tedy druhou nejvyšší cenu.

Kath-net

ŽIVÁ OÁZA KŘESŤANŮ V ČÍNĚ

V malé vesnici Zan-Jia-Cun na „hedvábné stezce“ panuje řadu let vysoká konjunktura pro katolickou víru. Nejen proto, že více než 400 z 600 obyvatel jsou katolíci, ale také proto, že z této obce vzešlo v uplynulých letech 7 kněží, tři řeholní sestry a čtyři seminaristé. Farář vidí kořeny tohoto úspěchu v upevňování náboženských principů v dětském věku, ve školkách, ve škole a v rodině. Přispívá k tomu také každodenní angažovanost věřících.

Fides

Z Mezopotámie do Číny

Jak víra v Ježíše Krista v prvním tisíciletí dospěla z neznámé církve ze Střední Asie až do Číny

Překvapení Marka Pola ze setkání s křesťany na tak vzdáleném čínském území je podobné jako překvapení mnoha křesťanů na Východě, když slyší o existenci křesťanských společenství přítomných již od nejzazšího starověku na východ od hranic římského impéria v oblastech Střední Asie od Persie až k Indii a Číně. Jsou to společenství, která jsou poněkud ukvapeně nazývána nestoriánská,

Fragment nástěnné malby zobrazující slavení Květné neděle v Číně (Muzeum Berlín)

protože po koncilu v Efesu (431), který odsoudil konstantinopolského patriarchu, zůstala věrná antiochijské teologické tradici, z níž Nestor pocházel, a to v odporu proti extrémnímu alexandrijskému proudu (a to vlastně prozíravě, protože tento proud přinášel monofyzitské bludy). Již před koncillem v Efesu se tedy značně rozrostlo teritorium církve římského státu. Již od počátku 3. století měli tito křesťané svého patriarchu (katholikos) se sídlem v Seleucii-Ktesifone na Tigridu, jehož autonomie vycházela z nutnosti ukázat nezávislost těchto křesťanů na římském impériu, které bylo pro perský svět nepřitelem číslo jedna. Spíše než k rozdílu v dogmatické oblasti směřovala jejich autonomie k tomu, vyhnout se nedorozuměním a pronásledování. Kolébkou této syrsko-východní církve (nazývané, jak bylo řečeno, nestoriánské) byla oblast severovýchodní Mezopotámie, oblast, která sousedila s římským impériem a s perskou říší. Již od první poloviny 2. století se zde stabilizovaly křesťanské komunity připojené na církve v Antiochii, církve, která byla otevřena pohanskému světu, jak se dovidáme ze Skutků apoštolů.

Když pak Peršané okupovali část mezopotámského území patřícího k Římu, způsobilily deportace, které postihly i křesťany,

rozšíření křesťanských společenství na perském Východě. Ta se rozvíjela i přes určitá období pronásledování mezi 4. a 5. stoletím nejen uvnitř perské říše, ale i na Východě jako takovém.

Město Herat, o kterém se mluví v novinách jen díky přítomnosti vojenských jednotek v Afghánistánu, bylo od roku 585 biskupským sídlem. A tak i v jiných městech, která mají dnes mytický a exotický ráz, byla sídlem kvetoucích křesťanských společenství rozložených kolem tzv. hedvábné stezky. Merw, dnešní Mary v Turkmenistánu, pokládána za bránu do Asie, byla biskupským sídlem již ve 4. století. Samarkand a Taškent v Uzbekistánu v oblasti za řekou Oxus (dnešní Amudarja) byla místem setkávání kupců, jejichž prostřednictvím se šířilo křesťanství na Dálný východ. Jejich jazyk se totiž používal v celé Střední Asii při obchodní směně a stal se také komunikačním prostředkem, který umožnil křesťanství, aby proniklo do konce 6. století mezi některé turko-mongolské kmeny na Altaji a odtud pak do oblasti Turfanu až na čínské území a do hlavního města Šanghaje.

Současní dědici syrsko-východní tradice jakožto liturgického jazyka jsou jednak chaldejští katolíci v Iráku a v Íránu (celkem 700 000), kteří od roku 1553 pod patriarchou Babylonie a Bagdádu jsou v plném společenství s Římem, jednak menší asyrská východní církve (méně než 300 000), která nebyla v jednotě a nazývala se určitou dobu nestoriánská. Až 11. listopadu 1994 bylo podepsáno společné prohlášení o víře v Ježíše Krista a k tomu přibylo 20. července 2001 prohlášení o Eucharistii, které podporuje rostoucí společenství mezi chaldejskou církví a východní asyrskou církví. Za příslušníky syrsko-východní tradice je možno pokládat také 4 miliony syrsko-malabareských křesťanů z východního pobřeží Indie. Jsou to oblasti velmi vzdálené od našeho horizontu a hrozí nebezpečí, že se nám z něho zcela ztratí. Proto je třeba ocenit řadu publikací, které se těmito křesťany zabývají. Patří k nim text Ronalda Robersona *The Eastern Christian Churches. A Brief Survey*, který se r. 2008 dočkal sedmého vydání.

30giorni 12/2010

Překlad -lš-

Jen liturgie nás přivádí před Boží tvář

V obširném interview pro španělský list *Vida Nueva* 25. února 2011 vyjádřil kardinál Cañizares Llovera znovu požadavek reformovat reformovanou liturgii.

Pro kardinála není pochyb, že 2. vatikánský koncil postavil liturgii spolu s Božím slovem do středu života a poslání církve. Z toho vyplývá nutnost pokračovat dále v reformě v duchu „hermeneutiky kontinuity“.

Na otázku, zda se v liturgii neprojevuje krok zpět, vysvětlil kardinál Cañizares Llovera, že nejprve je třeba vědět, z jakého zřetel se mluví o pokroku. Je totiž možné, že v některých případech se označuje za pokrok, co pokrok není a co nestojí na správném základu.

Je třeba si položit otázku, co vlastně znamená obnova, jakou chtěl koncil: „Je obnova, jakou požadoval koncil, dostačující k tomu, aby dosáhla požadovaných aspektů života a poslání Božího lidu? Je možno všechno, co se stalo po koncilu, skutečně nazvat koncilní obnovou?“ ptá se Cañizares Llovera.

Musíme popravdě a upřímně přiznat, že první požadavek koncilu spočíval v tom, aby se liturgie stala „zdrojem a cílem, vrcholem křesťanského života“. K tomu se poji otázka, zda se ve vědomí všech, jak kněží tak laiků, opravdu uskutečnila, anebo jsme od ní daleko.

Žijeme dnes v dramatické situaci, která se vyznačuje tím, že zapomíná na Boha a lidé žijí, jako by Boha nebylo, se všemi těžkými následky, které z toho vyplývají. Jen liturgie, která je středem všeho, jen hluboká liturgická obnova a zvláště zdůraznění Eucharistie a jejího místa v životě církve, jak to to církve stanovila ve věrnosti své Tradici, může vést k tomu, aby se Bůh stal opět středem a základem, smyslem a cílem všeho. Nové lidstvo se může skládat jen z lidí, kteří se klanějí Bohu. „Dnes však liturgie není duší a zdrojem života pro mnoho kněží i laiků.“ – „Je zde mnoho rutiny, mnoho banalizace a povrchnosti v našem životě! Mnoho mší se slaví bez potřebné pozornosti a mnozí se jich účastní bez zvláštní připravenosti. To je důvod naší velké slabosti. Věřícím musí být jasno, že liturgie je především Boží dílo a před ním nesmí být ničemu dána přednost.“

Kath-net

SVATÝ FRANTIŠEK SALESKÝ - pokračování ze str. 2

do sporů a dialogu s protestanty zakoušel občas mimo nezbytnost teologického střetu i účinnost osobních vztahů a lásky; byl pověřen diplomatickou misí na evropské úrovni s úkoly prostřednictvím a smíření. Ale svatý František je především vůdce duší: setkání s jednou mladou ženou, paní de Charmois, se stane podnětem pro vznik jednoho z dnes nejčtenějších spisů *Úvod do zbožného života*; z hlubokého duchovního společenství s výjimečnou osobností, svatou Janou Františkou de Chantal, se zrodí nová řeholní společnost, řád Navštívení, charakteristický – jak si to světec přál – úplným zasvěcením Bohu prožívaným v prostotě a pokoře, v mimořádném konání obyčejných věcí: „... chci, aby moje dcery,“ píše, „neměly jiný ideál než oslavovat (našeho Pána) svou pokorou.“ (*Dopis mons. Marquemonдови, červen 1615*) Zemřel v roce 1622 ve věku 55 let po životě poznamenaném tvrdostí doby a namáhavým apoštolátem.

Učitel křesťanského lidství

Tento život svatého Františka byl relativně krátký, ale prožitý s velkou intenzitou. Z postavy tohoto světce vyzařuje dojem výjimečné plnosti, projevené klidem intelektuálního hledání, ale také bohatstvím jeho citů, ve „sladkosti“ jeho nauky, která měla velký vliv na křesťanské svědomí. Do slova „humanita“ vtělil různé významy, které dnes jako včera může tento termín obsahovat: kulturu a zdvořilost, svobodu a něžnost, noblesu a solidaritu. Ve svém vzezření měl něco z majestátní krajiny, kde žil, a zachovával přitom také prostotu a přirozenost. Stará slova a obrazy, jimiž se vyjadřoval, znějí nečekaně také sluchu dnešního člověka jako rodný a rodinný jazyk.

K Filotheji, imaginární adresátce svého *Úvodu do zbožného*

Sv. František Saleský

ho života (1607), se František Saleský obrací s výzvou, která se může v jeho době jevit jako revoluční. Je to výzva patřit zcela Bohu, prožívat v plnosti jeho přítomnost ve světě i úkoly vlastního stavu. „Mým záměrem je učít ty, kteří žijí ve městě, v manželském stavu (...“ (*Předmluva k Úvodu do zbožného života*) Dokument, ve kterém ho papež Pius IX. více než dvě století později prohlásí za učitele církve, zdůrazňuje toto rozšířené povolání k dokonalosti, ke svatosti. Stojí tam: „(pravá zbožnost) pronikla až na královský dvůr, do stanů velitelů vojska, do síní soudců, do úřadů, do obchodů i přímo na pole pastýřů.“ (*Breve Dives in misericordia, 16. listopadu 1877*) Zrodila se tak výzva k laikům, ona péče o posvěcení časných věcí a posvěcení každodennosti, na kterou bude naléhat II. vatikánský koncil a spiritualita naší doby. Objevil se ideál smířené lidství v souzvuku mezi aktivitou ve světě a modlitbou, mezi sekulárními podmínkami a hledáním dokonalosti s pomocí Boží milosti, která prostupuje lidství, aniž by je ničila, očisťuje ho, pozvedá do božských výšin. Theotimovi, dospělému křesťanu, duchovně zralému, je muž adresuje o několik let později své *Pojednání o lásce k Bohu* (1616), nabízí svatý František Saleský kompletnější lekci. Ta předpokládá z počátku přesné vidění lidské bytosti, antropologii: „rozum“ člověka, tedy „rozum-

ná duše“ je zde pojata jako harmonická architektura, chrám rozdělený do více prostorů kolem centra, které nazývá spolu s velkými mystiky „vrcholem“, „špičkou“ ducha a „základem“ duše. Je to bod, ve kterém rozum, který prošel všemi stupni, „zavírá oči“ a všechno poznání se děje láskou (srov. kniha I, kap. XII). Že láska ve své teologické, božské dimenzi je důvodem všech věcí, a to ve stupnici, která, jak se zdá, nezná zlomy ani propasti, shrnul svatý František Saleský do své slavné věty: „Člověk je dokonalost vesmíru; duch je dokonalost člověka; láska je dokonalost ducha; láska k bližním dokonalost lásky.“ (*tamtéž, kniha X, kap. I.*)

Cesta lásky k Bohu

V období intenzivního rozkvětu mystiky se představuje *Pojednání o lásce k Bohu* jako opravdová summa a současně jako úchvatné literární dílo. Je to popis cesty k Bohu počínaje poznáním „přirozeného sklonu“ (*tamtéž, kniha I, kap. XVI.*), vepsaného do srdce člověka, aby i jako hříšník miloval Boha nad všechno. Podle vzoru Písma svatého mluví svatý František Saleský o spojení mezi Bohem a člověkem a rozvíjí celou sérii obrazů meziosobního vztahu. Jeho Bůh je otec a pán, snoubenec a přítel, má vlastnosti matky a živitelky, je slunce, v němž i noc je tajemným zjevením. Takový Bůh přitahuje k sobě člověka pouty lásky, tj. pravé svobody: ... „protože láska nezná nevolníky ani otroky, ale přivádí všechny věci pod vlastní poslušnost silou tak něžnou, že nic není silnějšího než láska a nic není láskyhodnějšího než její síla.“ (*tamtéž, kniha I, kap. VI.*) V pojednání našeho světce nacházíme hlubokou meditaci o lidské vůli a popis, jak plyne, pomíjí, umírá, aby žila (srov. *tamtéž, kniha IX, kap. XIII*) v úplné ode-

vzdanosti nejen do Boží vůle, ale do toho, co se mu líbí, jeho zalíbení (srov. *tamtéž, kniha IX, kap. I*). Na vrcholu jednoty s Bohem se kromě vytržení do kontemplativní extáze nachází také onen proud konkrétní lásky, která probouzí pozornost k potřebám druhých a která se nazývá „extáze života a skutků“ (*tamtéž, kniha VII, kap. VI.*)

Poznává dobře jak za četby knihy o Boží lásce, tak ještě více z četných dopisů o vedení, duchovním přátelství, jakým znalcem lidského srdce se svatý František Saleský stal. Svaté Janě de Chantal píše: „(...) to je pravidlo naší poslušnosti, které vám píši velkými písmeny: **DĚLEJTE VŠECHNO Z LÁSKY, NIC SILOU - VÍCE MILOVAT POSLUŠNOST, NEŽ SE BÁT NEPOSLUŠNOSTI.** Předávám vám ducha svobody, ale nikoliv toho, který vylučuje poslušnost, neboť to je svoboda světa; ale toho, který vylučuje násilí, úzkost a skrupule.“ (*Dopis z 14. října 1604*) Ne nadarmo na počátku mnoha cest pedagogiky a spirituality v naší době nacházíme právě stopu tohoto učitele, bez něhož by nebylo svatého Jana Boska ani hrdinské „malé cesty“ svaté Terezie z Lisieux.

Draží bratři a sestry, v období, jako je naše, které hledá svobodu, ale také násilím a nepokojem, nesmí se vytratit aktuálnost tohoto velkého učitele duchovního života a pokoje, který svěří svými žákům „ducha svobody“, oné pravé svobody, jako vrchol uchvacující a úplné nauky o skutečnosti lásky.

Svatý František Saleský je příkladný svědek křesťanského humanismu; svým familiárním stylem, příměry, které mají často ráz poezie, připomíná, že člověk nosí v sobě hluboce vepsanou touhu po Bohu a že jen v něm nachází pravou radost a své plné sebeuskutečnění.

L'Osservatore Romano
23. března 2011
Mezilitulky redakce Světla
Překlad -lš-

rozuměly fatimské děti, když zavodily v přinášení nejrůznějších obětí, aby zachránily před peklem co největší počet duší, protože jejich ohrožení a naléhavost záchrany prožívaly velice živě.

Ale nestal se v posledních letech spíše opak? Peklo bylo prohlášeno za prázdné, pohané všeho druhu postaveni málem naroveň křesťanům, z evangelia se stala „radostná zvěst“ v tom smyslu, jako by z našeho života mělo zmizet všechno náročné a obtížné. Taková devalvace závažných hodnot i sebeoběti samozřejmě devalvovala i liturgii. Projevy úcty vůči Bohu byly zredukovány na minimum, pokud nejsou vůbec opomíjeny, a protože z liturgie se tak vytratilo to podstatné, začaly se vymýšlet atraktivní náhrady, aby se publikum, které si říká společenství, cítilo dobře. Jenže když jsme soustředili hlavní pozornost sami na sebe a Otce milovaný Boží Syn, kterého máme poslouchat, zůstává stranou, nechává Bůh stranou zase nás, abychom zakusili, jak to bude vypadat, když si zijeme, jak říká žalmista, „podle svých nápadů“.

Sotva však někdo vysloví oprávněný požadavek, aby se liturgii vrátila její podstata, ihned se zvedá pokřik, že něco takového by znamenalo návrat zpět. Zní to, jako by nemocný protestoval, že se nechce vracet do svého bývalého stavu dobrého zdraví. Co je na oné minulosti tak nežádoucího? Je nežádoucí, aby se obnovila opravdová a uvědomělá kázeň, aby se chrámy opět naplnily věřícími, kteří na kolenou před Bohem prosí pokorně za odpuštění vin, za pomoc, za obrácení hříšníků, nevěřících a pohanů, je snad nežádoucí obnovit vědomí, že manželství je nerozlučné, že je třeba zachovávat čistotu a věrnost, je snad nežádoucí naplnit opět obětavými a věrnými kandidáty kněžské semináře? Statistiky nám říkají, že to všechno tady bylo, dokud jsme se modlili a klaněli podobně, jako se modlili naši předkové. Chceme-li si zajistit Boží přízeň a požehnání, musíme našeho Pána uctívat tak, jak se to líbí jemu. Bez Boží milosti a pomoci nic nezmůžeme. Bez Božího světla nikam nedojdeme.

-Iš-

B ylo by velmi zajímavé zjistit, kolik křesťanů letos slyšelo při udělování svátostiny popelce starobylá slova: *Pamatuj, človče, že jsi prach a v prach se navrátíš*. Já jsem to neslyšel už čtyřicet let. Jako by na ně padlo nějaké tabu. Co jsou to vůbec za slova? Jsou to slova velmi památná z počátku lidských dějin. Je to závěr výroku, který pronesl sám Bůh nad Adamem po jeho pádu, výpověď o důsledku hříchu, kterým přišla na svět smrt, a ta každého člověka skutečně obrací v prach. To, co řekl Hospodin Adamovi, se důsledně týká jednoho každého z nás. Je to výrok nadmíru významný, neboť zásadně poznamenal a změnil lidskou existenci. Od něho se odvíjejí celé dějiny spásy. Všechno to, o čem máme v postní době rozjímat, všechno to veliké a vznešené, čím tato doba pak slavnostně končí, má své kořeny v oné neblahé události, kdy první lidé nevěřili milujícímu Otci a dali přednost lži úkladného vraha. Je to skutečnost, která dává základní smysl světu, dějinám a náboženství a je to pro každého opravdu věřícího člověka rozhodující kritérium pro realistické stanovení všech hodnot. Původně používala církev tuto formuli při zahájení veřejného pokání kajčů. Když se veřejné pokání změnilo v soukromé, začalo se znamenání popelce udílet všem věřícím na počátku postní doby.

Jsou to velmi moudrá, realistická a působivá slova. Připomínají člověku neodvratnou skutečnost, že nejen on sám, ale i všechno to, po čem se tak pachtí a na čem často tak lpí, se změní v hromádku prachu. Je jen jedna cesta, jak uniknout tomuto nevyhnutelnému zmaru: konat pokání.

Tato slova však upadla před čtyřiceti lety v nemilost, podobně jako upadla v nemilost řada textů ze zádušní liturgie, které hovoří na stejné téma. Escha-

tologická témata, která nám tak vážně promlouvají do duše, se stala nežádoucí. Má to snad posloužit k našemu duchovnímu prospěchu?

Hospodinův výrok však stojí za zamyšlení. Je to navíc věta nadmíru lapidární, zcela vhodná a bezprostředně působivá, vhodná za všech situací bez dal-

Na slovíčko

šího vysvětlování. Nerozhodovali bychom se v mnoha situacích zcela jinak, kdybychom si nejdříve živě uvědomili, že jsme prach a v prach se obrátíme?

Tato na první pohled nepřijemná představa vlastní ubohosti neznamena přece pro člověka nic degradujícího ani ponižujícího. Teprve z realistického vědomí vlastní vratkosti, nicotnosti a nemohoucnosti mohu dospět k pravému úžasu nad skutečností, co všechno pro mě musel podstoupit nekonečný Bůh, aby mě pozvedl k nevýslovné důstojnosti adoptivního synovství. A naopak: Jakmile tuto skutečnost přehlížím a vytlačuji ze svého vědomí, všechny podstatné a rozhodující skutečnosti začnou ztrácet své kontury, mé myšlení a soudy se utápějí v povrchnosti a jsem náchylný nejdříve k vlažnosti a nakonec i k závažným až tragickým omylům.

Původní postní formule má rozhodně větší hloubku a bezprostřední působivost než alternativní „Obráť se a věřte evangelium.“ Ale i když dnes kněží nemají odvahu nás takto oslovit, nic nám nebrání, abychom se sami vrátili k závažnému výroku našeho nebeského Otce a našli si nějaký vhodný způsob, jak si jeho vpravdě otcovské varování po celou postní dobu několikrát denně připomínat, až si tak navykne mít trvale před očima vážnou skutečnost. Jsem prach a v prach se vracím. Krátké zamyšlení nad touto větou představuje něco jako blesko-

vé exercicie, které vedou k závažné sebereflexi ve světle nevyhnutelných eschatologických skutečností a dávají nám i bezprostřední praktické rady. Připomenou nám například: jsi jen slabý, křehký, k hříchu velmi náchylný tvor, proto tak, jak se vyhýbáš kluzké cestě, vyhýbej se příležitosti ke zlému. A především: Každou chvíli, kdy se nenaděješ, můžeš se ocitnout tvář v tvář smrti, na které závisí tvoje nekonečná

budoucnost, proto jedině v tomto světle hodnot všechny věci a dělej rozhodnutí. Být v tomto postním cvičení vytrvalý a důsledný znamená získat neocenitelný kompas pro celý svůj další život.

Věta z první knihy Písma svatého na rozdíl od nové formule nevyjadřuje výslovný příkaz, ale pro každého rozumného člověka zní jako vážná výstraha, která nás má naplnit náležitou bázní. Nebráňme se tomu, co nám právě nezni příjemně. Bázeň nemá sama v sobě nic negativního, naopak, má svůj výchovný vliv a význam. V mnoha situacích může být, a bývá dokonce naší záchranou. Obraz smrtihlava na láhvi jedu je mnohem účinnější než prosba, abyste na láhev nesahali. Kdybychom vůbec neznali strach, stali bychom se hazardéry, kteří ohrožují sebe i druhé. Je nanejvýš moudré mít na paměti, že naše přirozenost v důsledku prvotního hříchu je a zůstává náchylná ke zlému. Přehlížet tuto skutečnost se nevyplácí. Tak například názor, který zavládl na posledním koncilu, že už není třeba výslovně odsuzovat bludy, protože pravda je tak zářivá, že všechny přesvědčí, se bohužel nepotvrdil. Hospodinův nepopulární výrok může však být pro nás někdy také útěchou: I proto, které média a slepé veřejné mínění vynese až do nebe, platí neodvratně, že jsou prach a v prach se obrátí.

-Iš-

Pondělí 21. 3. 2011: 6:05 Octava dies (615. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Brazílie - Volání Boha 6:55 Čtème z křesťanských periodik 7:00 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 7:35 Ekoauto (15. díl) 7:50 Přejeme si... 8:05 P.S. 8:30 Divadélko Bubáček (9. díl) 8:40 Cesty za poznáním: Cairo 8:50 Misijní magazín (1. díl): Nemoci na misiích 9:50 Hudební okénko (41. díl) 10:20 Řezbáři bez hranic 11:05 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 11:15 Noeland (37. díl) 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (15. díl): O moudrosti 11:50 Sedmihlásky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea [P] 13:05 Omnia vincit amor 13:35 Octava dies (615. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Školy naděje 14:15 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost (7. díl) 14:35 Salesko 14:55 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů [P] 16:00 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 V posteli chit-chat (6. díl) 17:00 NOEparáda (113. díl) [L] 17:50 Exit 316 (29. díl): Rozvod [P] 18:10 Cesty za poznáním: Salzburg 18:20 Benedikt XVI. v Praze objektivem kameramanů televize Noe [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 Klačunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti [P] 18:40 Domov pro všechny [P] 19:10 Z Jasně Hory do světa 19:25 Přejeme si... 19:40 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 20:00 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu [P] 20:25 Cesty za poznáním: Nanuk [P] 21:15 Na koberečku (102. díl) [P] 21:25 Žraloky, moja láska 21:55 Čtème z křesťanských periodik 22:05 Noční univerzita: Charismata a služba - P. Elias Vella 22:55 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 23:05 Léta letí k andělům (19. díl): Dagmar Pohunková 23:30 Octava dies (615. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Noemova pošta 2011: březen 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 22. 3. 2011: 6:05 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 7:25 Na koberečku (102. díl) 7:35 Cesta k andělům (47. díl) 8:25 Sen a radost 8:45 BUCKFAST ABBEY [P] 9:05 Cesty za poznáním: Pienza 9:15 Atlas Charity: Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísní) 9:20 Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru 9:45 Divadélko Bubáček (9. díl) 10:00 Octava dies (615. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Charismata a služba - P. Elias Vella 11:20 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 11:40 Sedmihlásky 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hudební okénko (41. díl) 12:35 Čtème z křesťanských periodik 12:40 Z Jasně Hory do světa 12:55 Školy naděje 13:05 Gustav Ištók - Kříž je moje cesta 13:30 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 14:05 Přejeme si... 14:20 Kulatý stůl: Pochod pro život za práva nenarozených dětí 15:50 Starobělské Lurdy 16:00 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Cesty za poznáním: Huritgruten [P] 16:35 BUCKFAST ABBEY 16:55 Řezbáři bez hranic 17:40 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězí! 18:05 Noeland (37. díl) 18:35 Klačunský pohádkový kufřík (17. díl): O lakomosti [P] 18:45 Sedmihlásky 18:50 Zikův svět zvířat (2. díl): Pod mořskou hladinou 19:15 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 19:25 Výroba pískových brousků 19:40 Zpravodajské Noeviny: 22. 3. 2011 [P] 20:00 Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka [P] 20:55 Jako hořčičné zrno (6. díl) [P] 21:45 Zpravodajské Noeviny: 22. 3. 2011 22:05 Důležitý je úsměv 22:15 U NÁS 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si... 23:55 Čtème z křesťanských periodik 0:05 Benefiční koncert pro Ukrajinu 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 23. 3. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 22. 3. 2011 6:20 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 7:20 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 7:30 Žraloky, moja láska 8:00 Zhora dané: Vendelin Baláz 8:05 Sedmihlásky 8:10 Noeland (37. díl) 8:40 Z Jasně Hory do světa 8:55 Pro vita mundi - prof. Ing. Ondřej Hronec, DrSc. 9:40 Jako hořčičné zrno (6. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Nanuk 12:55 Domov pro všechny 13:25 Čtème z křesťanských periodik 13:35 P.S. 14:00 AIDS, kondomy a katolická církev 14:50 Na koberečku (102. díl) 15:00 Divadélko Bubáček (9. díl) 15:10 Cesty za poznáním: Salzburg 15:20 Brazílie - Volání Boha 15:40 Zpravodajské Noeviny: 22. 3. 2011 15:55 Exit 316 (29. díl): Rozvod 16:10 NOEparáda (113. díl) 17:00 GOODWILL BOY VI. (6. díl) [P] 17:40 Benedikt XVI. v Praze objektivem kameramanů televize Noe 17:50 Octava dies (615. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:20 Sedmihlásky 18:25 Klačunský pohádkový kufřík (18. díl): O něžnosti [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 BET LEICHEM - vnitřní domov (15. díl) [P] 20:15 Zpravodajské Noeviny: 22. 3. 2011 20:30 Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl [P] 21:30 Svět zaniklých technologií 22:05 Tygři oceánů (4. díl) [P] 22:50 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 23:00 Noekreace

aneb Vandrování (79. díl) 23:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:40 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost (7. díl) 0:05 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 24. 3. 2011: 6:05 H2Onews (11. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 Domov pro všechny 6:45 Čtème z křesťanských periodik 6:50 BET LEICHEM - vnitřní domov (15. díl) 7:05 Atlas Charity: Javorník (Charita Javorník) [P] 7:10 Hudební okénko (41. díl) 7:40 Školy naděje 7:50 Cesty za poznáním: Huritgruten 8:15 Výroba pískových brousků 8:30 Jako hořčičné zrno (6. díl) 9:20 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 9:50 Přejeme si... 10:05 Kulatý stůl: Pochod pro život za práva nenarozených dětí 11:35 Sedmihlásky 11:40 Klačunský pohádkový kufřík (18. díl): O něžnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) 13:15 Důležitý je úsměv 13:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:00 Hudba na pražské Loreť 14:30 Pro vita mundi - prof. Ing. Ondřej Hronec, DrSc. 15:10 Výchova a občanství 15:35 Sen a radost 16:00 Zpravodajské Noeviny: 22. 3. 2011 16:15 Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka 17:10 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 17:45 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 18:00 Zikův svět zvířat (2. díl): Pod mořskou hladinou 18:25 Sedmihlásky 18:30 Klačunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti [P] 18:40 Cesta k andělům (47. díl) 19:30 Cesty za poznáním: Cairo 19:40 Zpravodajské Noeviny: 24. 3. 2011 [P] 20:00 Klapka s... (20. díl) [P] 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 24. 3. 2011 22:00 U Pastýře 23:00 Octava dies (615. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru 0:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 3. 2011 0:15 GOODWILLBOY VI. (6. díl) 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 25. 3. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 3. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 6:30 NOEparáda (113. díl) 7:20 Putování modrou planetou: Chile a Patagonie 7:55 Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl 8:55 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost (7. díl) 9:15 Hlubinami vesmíru 10:00 Na koberečku (102. díl) 10:10 Cesty za poznáním: Nanuk 11:00 Ekoauto (15. díl) 11:15 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězí! 11:40 Sedmihlásky 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Žraloky, moja láska 12:55 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13:55 Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka 14:50 Cesty za poznáním: Salzburg 15:00 Křížová cesta 15:10 BET LEICHEM - vnitřní domov (15. díl) 15:25 Domov pro všechny 16:00 Zpravodajské Noeviny: 24. 3. 2011 16:15 BUCKFAST ABBEY 16:35 Výroba pískových brousků 16:50 Jako hořčičné zrno (6. díl) 17:40 Vyškov 17:55 Noeland (37. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Klačunský pohádkový kufřík (20. díl): O poslušnosti [P] 18:40 GOODWILLBOY VI. (6. díl) 19:20 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 19:45 H2Onews (12. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] 20:00 Otázky: Tajemství viry [L] 21:35 Cesty za poznáním: Salzburg 21:45 Na koberečku (102. díl) 22:00 Nedělní čtení: 3. neděle postní [P] 22:30 Svíčeková manifestácia 22:55 Přejeme si... 23:10 Cesta k andělům (47. díl) 0:05 H2Onews (12. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Tygři oceánů (4. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 26. 3. 2011: 6:05 H2Onews (12. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 6:15 P.S. 6:40 Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka 7:35 Sen a radost 7:55 Divadélko Bubáček (9. díl) 8:05 Ve jménu Ježíše (12. díl): Af je biskupem Ambrož! [P] 8:30 Sedmihlásky 8:35 Noeland (37. díl) 9:05 Zikův svět zvířat (2. díl): Pod mořskou hladinou 9:35 NOEparáda (113. díl) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (14. díl) 10:45 GOODWILLBOY VI. (6. díl) 11:25 Žraloky, moja láska 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 24. 3. 2011 12:25 Nedělní čtení: 3. neděle postní 12:55 Přejeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Huritgruten 13:40 Klapka s... (20. díl) 14:50 Noekreace aneb Vandrování (79. díl) 14:50 Ticho kalvárie 15:05 Klauzura 15:25 Hudební okénko (41. díl) 16:00 H2Onews (12. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru 16:55 Důležitý je úsměv 16:45 Cesty za poznáním: Pienza 16:55 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:25 BET LEICHEM - vnitřní domov (15. díl) 17:40 Brazílie - Volání Boha 18:05 CHKO Žďárské vrchy - Dařská rašelinářství (8. díl) [P] 18:20 Sedmihlásky 18:25 Klačunský pohádkový kufřík (20. díl): O poslušnosti 18:35 Jako hořčičné zrno (6. díl) 19:25 Nedělní čtení: 3. neděle postní 20:00 Mezi vodou a nebem

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti, moje mateřské srdce velice trpí, když hledím na svoje děti, které neúnavně staví lidské před Boží, moje děti, které navzdory všemu, co je obklopuje, a navzdory všem znamením, která jsou jim posílána, si myslí, že mohou kráčet bez mého Syna. Nemožnou! Kráčeji k věčné propasti. Proto shromažďuji vás, kteří jste ochotni mi otevřít své srdce, kteří jste připraveni být apoštolové mé lásky, abyste mi pomohli tím, že žijíce Boží lásku budete příkladem těm, kteří ji neznají. V tom necht' vám dají sílu púst a modlitba. A já vás žehnám mateřským požehnáním ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Děkuji vám.

Medžugorje 2. března 2011

SVATOJAKUBSKÁ PĚŠÍ POUŤ

do SANTIAGA de COMPOSTELA s návštěvou Fatimy
Termin: 8. - 17. 8. 2011. Francouzská královská cesta (115 km). Malebná Galicie, Sarria, Viley, Barbadelo, Portomarín, Melide, Boente, Lavacolla, Coimbra, Fatima...
Letecký zájezd - bez nočních přejezdů. Vhodný i pro seniory. Cena: 15 730 Kč
Přihlášky a informace: Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328, e-mail: cepelkova@diecezehk.cz.
Dárkový certifikát na vyžádání.
K zařazení do zájezdu přihlášky obratem!
Další info: <http://www.animatori.cz/udalosti/Pesipout-do-Santiaga-de-Compostely-s-navstevou-Fatimy-v-jednom-zajezdu.html>

20:55 Benedikt XVI. v Praze objektivem kameramanů televize Noe 21:00 Putování modrou planetou: Island [P] 21:40 Výchova a občanství 22:10 Hudba na pražské Loreť 22:45 Školy naděje 22:55 Atlas Charity: Javorník (Charita Javorník) 23:00 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 0:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 1:05 Pro vita mundi - PhDr. Jaroslav Šturma.

Neděle 27. 3. 2011: 6:05 Evangelium: 3. neděle postní [P] 6:15 Nedělní čtení: 3. neděle postní 6:45 Křížová cesta 6:55 Klapka s... (20. díl) 7:55 Brazílie - Volání Boha 8:15 Domov pro všechny 8:45 Cesty za poznáním: Huritgruten 9:10 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 9:45 Evangelium: 3. neděle postní 10:00 Mše svatá z Trnavy 11:00 Benedikt XVI. v Praze objektivem kameramanů televize Noe 11:05 Na koberečku (102. díl) 11:15 Výroba pískových brousků 11:30 BUCKFAST ABBEY 11:50 Čtème z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Hudební okénko (42. díl) [P] 13:40 Pro vita mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 14:20 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 14:50 Atlas Charity: Javorník (Charita Javorník) 14:55 Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl 16:00 Exit 316 (29. díl): Rozvod 16:15 Noekreace aneb Vandrování (80. díl) [P] 16:25 Zikův svět zvířat (3. díl): Velké selmy [P] 16:50 Divadélko Bubáček (9. díl) 17:00 Noeland (37. díl) 17:30 Sedmihlásky [P] 17:35 Ve jménu Ježíše (12. díl): Af je biskupem Ambrož! 18:00 Večer chval [L] 19:15 H2Onews (12. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 19:25 Evangelium: 3. neděle postní 19:35 Čtème z křesťanských periodik 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (616. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Záznam koncertu z kostela Sv. Ducha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) [P] 21:40 BET LEICHEM - vnitřní domov (15. díl) 22:00 Jako hořčičné zrno (6. díl) 22:50 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet 23:00 Nedělní čtení: 3. neděle postní 23:30 Křížová cesta 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Misijní magazín (1. díl): Nemoci na misiích 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Centrum naděje a pomoci (CENAP), Vodní 13, Brno pořádá 25. 3. 2011 v době od 9 do 17 hodin Den otevřených dveří. V rámci prohlídky je možné zúčastnit se přednášky **OCHRANA ŽIVOTA V LÉKAŘSKÉ PRAXI**, která se uskuteční ve dvou časech: v 10.00 a v 16.30 hod. V příjemném prostředí s bezbariérovým přístupem je možné prohlédnout si prostory, kde probíhají semináře, kurzy, poradenství, ale i odborná lékařská péče naší polikliniky. Všichni zájemci jsou srdečně zváni.

Ve dnech 20.–22. května se pod záštitou Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského, bude konat **I. kongres o Božím milosrdenství**. Kongres bude probíhat v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích a v kulturním domě v Novém Městě na Moravě. Program kongresu je na adrese: <http://tisk.cirkev.cz/res/data/118/013229.pdf?seek=1>. Přihlášky na celý kongres na tel. číslech: 566 502 855, 566 502 850, e-mail: info@slavkovice.cz. Poštou: OTCOVÉ PALOTINI, JÁMY 71, 592 32. Na závěr kongresu se chceme zasvětit Božímu milosrdenství. Toto zasvěcení se bude konat během mše svaté v neděli 22. května 2011. Proto také na tuto mši svatou zveme nejen účastníky kongresu, ale i všechny, kdo ve svém srdci cítí potřebu být v tuto důležitou chvíli s námi a připojit svůj hlas ke všem, kteří se společně budou modlit aktem zasvěcení. Skupiny poutníků prosíme nahlásit na tel.: 566 502 855.

UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ ČESKÉ REPUBLIKY pořádá ve dnech 1.–3. dubna 2011 seminář na téma **DIALOGY O SEXUÁLNÍ VÝCHOVĚ**. Na semináři budou účastníkům zprostředkovány názory odborníků na danou problematiku z oblasti pedagogiky, psychologie, sociologie i morální teologie. Sami účastníci budou mít v diskusi možnost přednést své vlastní názory na dané téma. Srdečně zveme k účasti všechny zájemce z řad rodičů, učitelů i laické veřejnosti. Seminář se koná v budově Základní církevní školy sv. Voršily, Praha 1, Ostrovní 9. Program a přihlášky na www.ukp.wz.cz.

JAK PROŽÍT DEN MODLITBY A POSTU ZA MISIONÁŘE – MUČEDNÍKY (24. březen 2011)

Letos se již po devatenácté připomíná po celém světě **24. březen** jako **Den modlitby a postu za misionáře mučedníky**. Rádi bychom, aby se povědomí o bratřích a sestřích, kteří v naší době podstupují násilnou smrt při hlásání evangelia, rozšířilo co nejvíce, a abychom si hlavně my všichni lépe uvědomili misijní rozměr své vlastní víry. Možností, jak se 24. března k této památce připojit, je hned několik:

- **Obětovat své modlitby a půst** na výše uvedený úmysl.
- **V rodinách i v různých společenstvích můžeme usilovat o usmíření tam, kde je ho třeba.**
- **Navštívit nemocné v nemocnicích, seniory, trpící a opuštěné.**
- **Nemocní a trpící mohou své bolesti obětovat** v tento den za misionáře a misionářky zabitě loni pro hlásání evangelia.
- **Zaslat peníze ušetřené postem** např. Papežským misijním dílům a tím podpořit práci misionářů.
- **Zorganizovat a zúčastnit se chvíle společné modlitby** za misionáře mučedníky.
- **Pomodlit se křížovou cestu** sestavenou přímo k této příležitosti (k dispozici v PMD).
K oslavám Dne modlitby a postu za misionáře – mučedníky můžete použít (k dispozici v PMD):
- **biografické údaje a okolnosti smrti** o zabitých misionářích v loňském roce,
- **křížovou cestu** připravenou na toto téma,
- **základní informace** o Dni modliteb a postu za misionáře,
- **možnosti prožít** Dne modliteb a postu za misionáře.

Více informací: Papežská misijní díla, Špindlerův Mlýn 33, PSČ 543 51, tel. 499 433 058, 604 838 882 www.misijnidila.cz, info@misijnidila.cz

Liturgická čtení

Neděle 20. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 12,1–4a
Ž 33(32),4–5.18–19.20+22
Odp.: 22a (*At' spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)
2. čt.: 2 Tim 1,8b–10
Ev.: Mt 17,1–9
Slovo na den: Vstaňte, nebojte se!

Pondělí 21. 3. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b–10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srv. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36–38
Slovo na den: Bud'te milosrdní!

Úterý 22. 3. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16–20
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukážu Boží spásu.*)
Ev.: Mt 23,1–12
Slovo na den: Zvlášt' široké modlitební řemínky.

Středa 23. 3. – připomínka

sv. Turibia z Mongroveja
1. čt.: Jer 18,18–20
Ž 31(30),5–6.14.15–16
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17–28
Slovo na den: Vydají ho, aby se mu posmívali.

Čtvrtek 24. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19–31
Slovo na den: UVĚDOM SI.

Pátek 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10–14
Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.11
Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
2. čt.: Žid 10,4–10
Ev.: Lk 1,26–38
Slovo na den: At' se mi stane podle tvého slova.

Sobota 26. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1–3.11–32
Slovo na den: Pro něj zabít vykrmené tele!

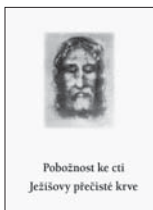
BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. BŘEZNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 20. 3.		PO 21. 3.		ÚT 22. 3.		ST 23. 3.		ČT 24. 3.		PÁ 25. 3.		SO 26. 3.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	1335	1478	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	1335	1479	272	301		
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1336	1480	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	1337	1480	334	372		
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	1337	1480	334	372		
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	1337	1481	335	372		
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	1338	1481	335	373		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	1338	1481	273	303		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1265	1403	1019	1138		
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	1338	1482	335	373		
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	1338	1481	335	373		
Nešpory:																
	SO 19. 3.															
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	1331	1474	1339	1483	268	297
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	1332	1475	1340	1484	336	375
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1332	1475	1340	1484	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	1334	1477	1342	1486	336	375
Ant. ke kant. P. M.	312	347	316	352	320	356	323	359	327	363	1334	1478	1343	1487	337	375
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	1335	1478	1343	1487	337	376
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	1338	1481	1338	1481	339	378
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM

POBOŽNOST KE CTI JEŽÍŠOVY PŘEČISTÉ KRVE

Těm, kdo se po 12 roků denně pomodlí sedmkrát Otče náš a Zdrávas, Maria ke cti Ježíšovy přetřené krve, slibil Božský Spasitel udělit veliké milosti. Toto zaslíbení, které obdržela svatá Brigita, bylo potvrzeno papežem Inocencem X. Modlitby Otče náš a Zdrávas, Maria jsou v pobožnosti doplněny sedmi krátkými modlitbami. Pobožnost schválila Svatá kongregace Sacro Collegio de propaganda fide a papež Klement XII.

MCM s. r. o. • Brož., A6, 16 stran, 15 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

AVE CRUX, SPES UNICA • ZAMYŠLENÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Petr Piňha

Autor vede člověka našich dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich utrpeních. Zamýšlí se také nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Předmluvu napsal biskup J. Hrdlička. Kniha je doplněna černobílými ilustracemi. Vyšlo s církevním schválením.

Studio Gabreta spol. s r. o. • Váz., 170x240 mm, 152 strany, 200 Kč

CESTA SVĚTLA • VELIKONOČNÍ POBOŽNOST

Jan Graubner

Brožurka obsahuje velikonoční pobožnost Cesta světla. Pobožnost se skládá ze 14 radostných zastavení týkajících se události od vzkříšení Ježíše Krista do seslání Ducha Svatého a dvou písní.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství Brno
Brož., křídový papír, A6, 36 stran, 29 Kč

SETKÁNÍ U STUDNY

Bratr John z Taizé

Tato knížka obsahuje jednotlivá zamyšlení, která zazněla jako úvodní slova k biblickým skupinám během mezinárodních setkání, na něž se desítky tisíc mladých lidí každoročně sjíždějí do Taizé, aby zde sdíleli život a modlitby místní ekumenické řešolní komunity. Setkání u studny je představeno jako událost, jejíž důsledky mají význam pro celý svět.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 116 x 180 mm, 104 strany, 119 Kč

DESET SLOV O VÍŘE

Bruno Ferrero

Populární autor příběhů „pro potěchu duše“ rozebírá v deseti kapitolách důvody, proč má smysl být křesťanem. Na příkladech textů z Písma, ze slavných autorů i z příběhů všedního dne ukazuje smysluplnost volby člověka pro křesťanství a víru.

Portál • Brož., A5, 182 strany, 239 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1